

«Ὁ λόγος ὃν ἀκούετε οὐκ ἔστιν ἐμός
ἀλλὰ τοῦ πέμψαντός με Πατρός». «Ἰωάν. 14:24»

«Καί ἐπλήσθησαν ἅπαντες Πνεύματος Ἁγίου,
καί ἤρξαντο λαλεῖν ἑτέροις γλώσσαις». «Πράξεων 2:4»

ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

VOICE OF ORTHODOXY

ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΙΕΡΑΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑΣ
Συντάσσεται ὑπὸ Ἐπιτροπῆς, προνοία τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου
242 Cleveland St., Redfern, 2016. Τel. 9698 5066

OFFICIAL PUBLICATION OF THE GREEK ORTHODOX
ARCHDIOCESE OF AUSTRALIA
Ἐτησίᾳ Συνδρομὴ — Annual Subscription \$ 20.00

VOLUME 26 No 10

Print Post Approved PP 24555000018

Τεύχος 297

Νοέμβριος - November 2004

«ΑΓΓΕΛΟΝ ΕΙΡΗΝΗΣ, ΠΙΣΤΟΝ ΟΔΗΓΟΝ,
ΦΥΛΑΚΑ ΤΩΝ ΨΥΧΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΣΩΜΑΤΩΝ ΗΜΩΝ,
ΠΑΡΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΑΙΤΗΣΩΜΕΘΑ».

(«Πληρωτικά» θ. Λατρείας)

Υπὸ Ἀρχιεπισκόπου Αὐστραλίας Στυλιανῶ

“AN ANGEL OF PEACE, A FAITHFUL GUIDE,
A GUARDIAN OF OUR SOULS AND BODIES,
LET US ASK OF THE LORD”

(liturgical prayer)

By Archbishop Stylianos of Australia

Τὸ αἶτημα περὶ «ἀγγέλου», ὅπως τίθεται εἰς τὰ «Πληρωτικά» τῆς θ. Λατρείας μας, ἀποτελεῖ ἐκ πρώτης ὄψεως μιά **ἐκπληξη** πού γεννᾶ πολλές **ἀπορίες**. Αὐτός ἀκριβῶς εἶναι καὶ ὁ λόγος πού θέσαμε αὐτὸ τὸ αἶτημα αὐτοῦσιο, ὡς τίτλο τοῦ σημερινοῦ μας ἄρθρου.

Ἐπειδὴ προσπαθῆσουμε λοιπὸν νὰ ἀναλύσουμε ποιές εἶναι οἱ ἀπορίες πού μᾶς γεννᾶ τὸ ἐν λόγῳ αἶτημα – μὲ τὸν τρόπο πού διατυπώνεται – ὥστε νὰ καταλάβουμε ποιός εἶναι αὐτός ὁ «ἀγγελος» πού κατεπειγόντως ζητοῦμε ἀπὸ τὸν Θεὸ νὰ μᾶς ἀποστείλει.

Θὰ ξεκινήσουμε ἀπὸ τὸ γεγονός ὅτι ἡ Ἐκκλησία μας πολὺ νωρὶς διετύπωσε τὴν διδασκαλία τῆς περὶ «ἀγγέλων», γιὰ τοὺς ὁποίους μιλοῦν τόσο ἡ Παλαιὰ καὶ Καινὴ Διαθήκη, ὅσο καὶ τὰ συγγράμματά τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας. Εἶναι γνωστὸ μάλιστα ὅτι ὁ Ἅγιος Διονύσιος ὁ Ἀρεοπαγίτης, εἰς τὰ «Περὶ οὐρανοῦ ἱεραρχίας» γραπτὰ του, κατατάσσει τίς ἀγγελικὲς δυνάμεις σὲ διάφορες «κατηγορίες», πού ἡ κάθε μιά ἔχει μιά ἰδιαίτερη ἀποστολή, γιὰ τὴν διακονία τῆς ὅλης δημιουργίας τοῦ Θεοῦ. Αὐτός εἶναι ἄλλωστε καὶ ὁ λόγος πού ἡ Θεολογία μας χαρακτηρίζει τοὺς ἀγγέλους ὡς «πνεύματα λειτουργικά, εἰς διακονίαν ἀποστελλόμενα».

Βέβαια, δὲν ἀγνοοῦμε ὅτι ὑπάρχουν, δυστυχῶς, σήμερα καὶ κάποιοι δῆθεν «προοδευτικοί» καὶ «ἀνεπτυγμένοι» μεταξύ τῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας, οἱ ὁποῖοι εἴτε **ἀμφιβάλλουν** σιωπηρῶς, εἴτε καὶ **ἀρνούνται** ἀνενδοιάστως τὴν ὑπαρξὴ ἀγγέλων! Ἐν τούτοις, ἡ Λατρεία τῆς Ἐκκλησίας ἐκφράζει πάντοτε τὴν **Πίστη** τοῦ ὅλου **Πληρώματος** τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ. Καὶ αὐτὸ τὸ «Πλήρωμα» δὲν θὰ παύσει ποτέ νὰ ζητᾶ «φύλακα τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων ἡμῶν», ἀπὸ τὸν μόνον δυνάμενο νὰ μᾶς τὸν ἐξασφαλίσει. Ἀπὸ αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ σημεῖο ἀρχίζουν οἱ ἀπορίες καὶ τὰ ἐρωτηματικά μας.

Ἡ λέξη «φύλαξ» μᾶς θυμίζει ἀμέσως τὸν «φύλακα

Τhe petition concerning an ‘angel’, found in the supplicatory prayers of our sacred worship, is at first glance a surprise which gives rise to many questions. This is precisely why we quote the petition in full in the title of today’s article. Let us therefore try to analyse the questions which this prayer brings forth – in the form that it is expressed – so that we may understand **who** this ‘angel’ is that we urgently request God to send us.

Let us begin with the fact that our Church formulated its teaching very early on about the angels, who are referred to both in the Old and New Testaments, as well as in the writings of the Church Fathers. St Dionysios the Areopagite, in his work ‘The heavenly hierarchy’, classifies the angelic powers into various ‘categories’ according to their special mission in serving all of God’s creation. This is also the reason why our theology names the angels as “spirits sent to serve”.

We do not of course overlook that there are some so-called ‘progressive’ and ‘advanced’ members of the Church, who either silently doubt or even resolutely reject the existence of angels! However, worship within the Church always expresses the **Faith** of the entire **Body** of the people of God. And this Body will never cease to ask for “a guardian of our souls and bodies” from the only one who is able to grant this. This is precisely where our questioning begins.

The word ‘guardian’ immediately reminds us of the ‘guardian angel’ which the Church teaches is given separately to each person by God, in order to offer invisible, yet **stable** and **permanent**, guidance at every step of our turbulent lives. Moreover, in the Compline Service includes a special prayer towards the guardian angel!

However, if this ‘personal’ angel is **already given** to each of us by God, and never deserts us even though

ἄγγελο» πού ἡ Ἐκκλησία διδάσκει ὅτι ἔχει ὁ κάθε ἄνθρωπος ξεχωριστά, εἰδικῶς ταγμένο ἀπό τόν Θεό γιά νά τόν καθοδηγεῖ ἀοράτως, ἀλλά **σταθερά** καί **μονίμως**, σέ κάθε βήμα τῆς ἐν τῷ κόσμῳ πολυτάραχης ζωῆς. Εἰς τήν Ἀκολουθία μάλιστα τοῦ Ἀποδείπνου, ὑπάρχει ἰδιαίτερη ἰκεσία πρὸς τόν «φύλακα ἄγγελο»!

Ἄν ὅμως ὁ «προσωπικός» αὐτός ἄγγελος τοῦ καθενός μας εἶναι **ἤδη δεδομένος** ἀπό τόν Θεό, καί δέν μᾶς ἐγκαταλείπει ποτέ – ὅσο καί ἂν δέν τόν βλέπουμε – τότε ποιό νόημα ἔχει νά τόν ζητοῦμε ξανά καί ξανά;

Κατόπιν, οἱ **χαρακτηρισμοί** καί οἱ **ιδιότητες** πού παρακαλοῦμε νά ἔχει ὁ ἄγγελος, τόν ὁποῖον ἐπειγόντως ζητοῦμε νά μᾶς στείλει ὁ Θεός, ὄχι μόνον ἀκούγονται **περίεργοι**, ἀλλά καί δέν μοιάζει νά ἔχουν **καμμιά σχέση** μέ τόν «φύλακα ἄγγελο»!

Πρωτίστως, ζητοῦμε νά εἶναι «**ἄγγελος εἰρήνης**»! Ἄλλὰ ποιός ἄγγελος ἀπό τίς ἐπουράνιες ταξιαρχίες δέν ἀγαπᾷ τήν εἰρήνη καί δέν ἐργάζεται γιά τήν εἰρήνη;

Ἄν ὁ ἴδιος ὁ ἐνανθρωπήσας Θεός ὀνομάζεται καί εἶναι «Ἄρχων εἰρήνης» (πρβλ. Ἀκολουθία Μεγ. Ἀποδείπνου), πῶς εἶναι δυνατόν ὁ ἄγγελος πού ἐπιζητοῦμε νά μὴν εἶναι ἄγγελος εἰρήνης;

Τό ἱερό Εὐαγγέλιο ὑμνεῖ, λόγῳ τῆς ἱεράς ἀποστολῆς των, ἀκόμα καί τὰ ἀνθρώπινα «πόδια» ἐκείνων πού ἀποστελλόμενοι θά εὐαγγελιζόταν **εἰρήνη καί ἀγαθά** (πρβλ. Ρωμ. 10,15), καί δέν θά ἐθεωρεῖτο **κομιστής εἰρήνης** ὁ ἀσώματος ἄγγελος τοῦ Θεοῦ; Μήπως ὁ ἱερώτερος ἀπό τοὺς «Μακαρισμοὺς» πού μᾶς δίδαξε ὁ Χριστός δέν ἀπευθύνεται εἰς τοὺς **εἰρηνοποιούς** γιά τοὺς ὁποίους μᾶς ἐγγυᾶται ὅτι θά ὀνομασθοῦν «υἱοὶ Θεοῦ» (πρβλ. Ματθ. 5,9);

Βλέπομε λοιπόν ὅτι ὁ ζητούμενος «**ἄγγελος εἰρήνης**» δέν θά πρέπει νά ἀνήκει εἰς τήν τάξη τῶν **ἄσωμάτων!**

Ἄκόμη ὅμως περισσότερο κεντρίζει τήν περιέργειά μας τό δεύτερο χαρακτηριστικό πού ζητοῦμε ἀπό τόν Θεό νά ἔχει ὁ αἰτούμενος ἄγγελος.

Οὔτε λίγο οὔτε πολύ, ἐκφράζομε τήν ἀγωνία νά εἶναι «**πιστός ὁδηγός!**»!

Ἐδῶ βέβαια, δικαιολογημένα θά μπορούσε νά διερωτηθεῖ ἀκόμη καί ὁ ἀπλούστερος τῶν πιστῶν: Μά πῶς εἶναι δυνατόν νά μιλοῦμε γιά «ἄγγελο εἰρήνης», καί ἐν συνεχείᾳ νά ἀμφισβητοῦμε ἂν καί κατὰ πόσο θά εἶναι «πιστός ὁδηγός»;

Δέν χωρᾷ καμμιά ἀμφιβολία ὅτι τέτοιες ἀνακολουθίες, δηλαδή ἠθικές ἀσυνέπειες, δέν μπορεῖ νά ἔχουν καμμιά σχέση μέ τοὺς ἀγγέλους τοῦ Θεοῦ, γιά τοὺς ὁποίους ἡ Ἐκκλησία πιστεύει καί διδάσκει ὅτι εἶναι **σταθεροί** καί ἀμετακίνητοι στήν ἐκπλήρωση τοῦ θεοῦ θελήματος.

Ἄρα, ἀπ ὅλα αὐτά πρέπει νά συμπεράνουμε ὅτι ὁ ἄγγελος πού συνεχῶς ζητοῦμε νά μᾶς στείλει ὁ Θεός πρέπει νά εἶναι μὲν **ἡγετικό** πρόσωπο στήν ζωή τῆς Ἐκκλησίας (ὁδηγός!), ἀλλά ὅπως

we cannot see it – then what is the point of asking for it again and again?

Furthermore, the **characterizations** and **features** requested of the angel, which we beseech God to send us without delay, appear to be not only strange. They also seem to have nothing to do with the ‘guardian angel’!

We first of all ask for an “angel of peace”! Yet which angel of all the heavenly hosts does not love peace and work towards it? If God incarnate is Himself called the “ruler of peace” (cf. the Service of the Great Compline), how could it be possible for the angel we seek to be anything other than an angel of peace?

The holy Gospel praises even the “feet” of those who were to be sent and proclaim **peace** and **good news** (cf. Rom. 10:15) due to their sacred mission. Would not then a bodiless angel of God be considered something other than a **bearer of peace**? And is not the most sacred of Beatitudes taught to us by Christ addressed to the **peacemakers**, who we are told will be called “sons of God”? (cf. Matt. 5:9)? We can therefore see that the sought-after “angel of peace” would not belong to the **bodiless** order of angels!

Yet the second characteristic which we ask God for the angel to have attracts our interest even more: Quite directly, we express our concern that the angel may be a “**faithful guide**”! Here of course, even the most ordinary believer would ask *How is possible to speak of an “angel of peace” immediately before questioning the extent to which it is a “faithful guide”?*

There can be no doubt that such inconsistencies, i.e. moral contradictions, cannot relate to the angels of God, whom the Church believes and teaches are set and unchanging in the fulfilment of the divine will.

We can then deduce from the above that the angel who we continually ask God to send us must indeed be a leader in the life of the Church (a guide!), but he cannot possibly come from the **heavenly** powers.

It is only natural for us to immediately suspect that it is the **Bishop** who is referred to in the petition prayers! Indeed, in St John’s Revelation, the Bishops of the seven Churches of Asia Minor are called “angels”. Moreover, as the sacred Book of Revelation expressly states, the **whole** life of each **local Church**, presided by these ‘angels’-Bishops, is evaluated and judged by their **living example** and **personal witness**.

If we recall that during the final months of the year (November and December), we celebrate the memory of at least three of the greatest Bishops and Teachers of the Church, namely **St Nectarios** of Pentapolis, **St Nicholas** of Myra in Lycia, and **St Spyridon** of Trimythoun, we then realize why the ‘angel’ should have the characteristics described in the petition.

Just as it is possible for the Bishop as **pastor** and **teacher** to edify **peace** among people through his

δήποτε δέν μπορεί νά προέρχεται από τίς **έπουράνιες** δυνάμεις.

Είναι πολύ φυσικό νά ύποψιασθούμε άμέσως ότι σ' αυτό τό «αίτημα» πρέπει νά κρύβεται ό **Έπίσκοπος!** Καί πράγματι. Στην Άποκάλυψη του Ίωάννου, οί Έπίσκοποι των έπτά Έκκλησιών της Μ. Άσίας όνομάζονται «άγγελιοι». Καί όχι μόνο αυτό, αλλά όπως δηλώνει ρητώς τό ιερό κείμενο της Άποκαλύψεως, καί **όλόκληρη** ή ζωή της **τοπικής Έκκλησίας**, της όποιίας προϊσταται ό καθέννας από αυτούς τους «άγγέλους»-Επισκόπους, άξιολογείται καί κρίνεται από τό **ζωντανό παράδειγμα** καί τήν **προσωπική μαρτυρία** πού έδωκε έκείνος.

Άν μάλιστα θυμηθούμε ότι στους τελευταίους μήνες του χρόνου (Νοέμβριο καί Δεκέμβριο) έορτάζομε τήν μνήμη τριών τούλάχιστον κορυφαίων Έπισκόπων καί Διδασκάλων της Έκκλησίας, δηλαδή του **Άγ. Νεκταρίου** Πενταπόλεως, του **Άγ. Νικολάου** Μύρων της Λυκίας καί του **Άγ. Σπυρίδωνος** Τριμυθούντος, τότε αναγνωρίζομε γιά ποιό λόγο ό «άγγελος» πρέπει νά έχει τά χαρακτηριστικά πού περιγράφει τό **αίτημα** των προσευχομένων πιστών.

Ό **ποιμαίνων** καί **διδάσκων** Έπίσκοπος, όσο είναι δυνατόν μέ τό παράδειγμά του νά οικοδομεί τήν **ειρήνη** μεταξύ των ανθρώπων, καί νά **όδηγεί** πιστά εις «νομάς σωτηρίους», άλλο τόσο μπορεί νά διχάζει καί νά δημιουργεί πολέμους καί έχθρότητες μέ τόν **φανατισμό**, ή μέ τίς **άνομες ιδιοτελείς** του. Όπότε βέβαια μήτε «άγγελος ειρήνης» μπορεί νά θεωρηθεί, μήτε «πιστός όδηγός».

Καί όταν δέν διαθέτει αυτές τίς θεμελιώδεις ιδιότητες του άληθώς χριστιανικού ήθους καί φρονήματος ό **ποιμαίνων** άνθρωπος, καί δή πιστός, «εις τόπον καί τύπον Χριστού»(!), είναι **άδύνατον** νά συμβάλει εις τήν σωτηρίαν «των ψυχών καί των σωμάτων»!

Τρανά καί πλείστα όσα παραδείγματα έχομε από τήν Έκκλησιαστική Ίστορία των 20 χριστιανικών αιώνων σέ όλα τά σημεία της γής.

Τό πιό πρόσφατο καί τραγικό παράδειγμα, του πόσο **όλέθριος** μπορεί νά είναι ό ρόλος του τοπικού Έπισκόπου, όταν δέν έκφράζει τό άυθεντικό πνεύμα του Εύαγγελίου, γιά νά άποδεικνύεται «**άγγελος ειρήνης**», καί νά αναγνωρίζεται άνενδοιάστως ως «**πιστός όδηγός**», τό έχομε μέ όσα συμβαίνουν τους τελευταίους τούτους καιρούς ιδιαίτερω, εις τήν ταλαίπωρη χώρα της Ούκρανίας.

Κινδυνεύει νά διχασθεί **όλόκληρος** ό Ούκρανικός λαός, καί νά **όδηγηθεί** ίσως καί σέ έξοντωτικό **έμφύλιο πόλεμο**.

Καί όλα αυτά, όχι μόνο γιά καθαρά **πολιτικές άντιπαραθέσεις** καί άντικρουόμενα **πολιτικά συστήματα**, αλλά καί μέ πρωτεργάτες δήθεν **Κληρικούς** της Όρθοδοξίας ή του Βατικανού!

Ποιός άγνοεί τήν **έπαίσχυντη** δράση καί τίς συνεχείς **ραδιουργίες** Ούνιτών Έπισκόπων, Ρωμαιοκαθολικών Μισσιοναρίων, ή θραυστάτων άποστατών -τέως **ήγερικών στελεχών** της Πατριαρχικής Συνόδου

example and **lead** them on the 'path of salvation', it is also possible for him to divide others and create enmity through fanaticism or lawless **self-interest**. In such a case, he would be neither an 'angel of peace' nor a 'faithful guide'. And when he who serves people, especially the faithful, does so in "the place and type of Christ" (!), but does not have these fundamental qualities of true Christian ethos and *phronema*, it is then impossible for him to contribute to the salvation of 'souls and bodies'.

We have many clear examples from Church history of 20 centuries in all parts of the world. The role of the local Bishop can be **destructive**, when he does not express the authentic spirit of the Gospel, in order to prove himself an 'angel of peace' and to be recognised without hesitation as a 'faithful guide'.

We can see the most recent and tragic example of this, particularly in the troubled nation of Ukraine. The entire Ukrainian people are in danger of being torn apart, perhaps even leading to a vicious **civil** war.

This is due not only to purely **political friction** and opposing **political systems**, but mainly to so-called **Clergy** of the Orthodox or the Vatican! Who can ignore the shameful activity and the constant **intrigues** of Uniate Bishops, Roman Catholic missionaries or audacious apostates (former **leading officials** of the Patriarchal Synod in Moscow) who at this very time are pursuing, each on their own terms, the **just cause** of the Ukrainian people?

For all these reasons, it would not be an exaggeration to state that, if **external circumstances** should ever necessitate that the series of petitions be reduced to **just one** prayer, it should perhaps be the one we have just tried to examine in this article. For, no other **official function** in the historic Church can have such **intense** and **decisive** consequences for the **salvation** of the people of God as the most **sacred**, but also most **unrelenting**, function of the Bishop!

της Μόσχας- οί όποιοι τήν στιγμήν αυτήν διεκδικούν, ό καθέννας γιά τόν έαυτό του, δήθεν τά **δίκαια αίτήματα** του Ούκρανικού λαού;

Γιά όλους αυτούς τους λόγους, δέν θά ήταν ύπερβολή νά πούμε ότι, άν ύποθέσουμε ότι οί **έξωτερικές συνθήκες** μās ύποχρέωναν κάποτε, από **όλόκληρη** τήν «**Έκτενή**» των αίτημάτων του προσευχομένου λαού νά περιοριζόμασταν έν ανάγκη σέ **ένα καί μόνο**, αυτό ίσως δέν θά έπρεπε νά είναι άλλο από έκείνο πού προσπαθήσαμε νά αναλύσουμε εις τό παρόν άρθρο.

Γιατί, κανένα άλλο **λειτούργημα** στην ίστορική Έκκλησία δέν μπορεί νά έχει τόσο **έντονες** καί **άποφασιστικές** συνέπειες, γιά τήν **σωτηρία** **όλοκληρου** του **έκκλησιαστικά συντεταγμένου** λαού, όσο τό **ιερώτατο** μέν, αλλά καί **άδυσώπητο** λειτούργημα του Έπισκόπου!

VISIONS OF THE INVISIBLE

(Part III)

by Philip Kariatlis

In the last issue of the Voice of Orthodoxy we saw that within the Godhead there exists a distinction-in-unity between the essence of God and His energies. It was shown that the **essence** of God referred to the inexhaustible being of God as He is within Himself and for this reason would remain forever unknowable and inaccessible. On the other hand, by the **energies** of God, the Eastern Orthodox tradition recognized God's common action towards creation as it is revealed outside of God's transcendent essence. It must be remembered that insofar as the Orthodox Church claims that this distinction is **real** it affirms the human person's genuine participation in God in an **immediate** and **personal** way without discarding God's transcendence. Yet it could be said that this distinction is also **methodological** insofar as it is a **creaturely means** of expressing humanity's participation in the Godhead without, in any way, destroying God's simplicity, transcendence or without exhausting the fullness of the divine life. Ultimately, within this life, our vision and experience of God will always be like a **"shadowy reflection of the sun in water"**¹ to use the beautiful analogy of St Gregory the Theologian (4TH century). If it is impossible to gaze directly into the sun's rays since its powerful light is too strong for the eye, how much more so unbearable would it be for a human person to behold the uncreated essence or nature of God directly.

To take this analogy a little further, even though the sun cannot be directly beheld, this is not to say that it does not exist or that its warmth cannot be enjoyed. Ultimately, in theology **it is quite different to know that such a distinction between the essence and energies of God exists and to enjoy this reality, than to be able to grasp this fully with the mind or with language.** Furthermore, in the same way that persons are able to enjoy the intricate mechanics of nature – the instinctive intelligence of the animal kingdom, its endless variety, the beautiful artistry displayed in the flora world, the wonder of the sea and so on – without necessarily being able to explain how they work, can they also, in faith enjoy God's beatitude without grasping it fully with their reason. All this is so because ultimately God reveals Himself as Person to persons. It is to this aspect of our vision of God that we now turn especially since some may wish to

conclude that the essence/energy distinction renders our vision of God impersonal, since, so they would argue, it discards the person of Christ wishing instead to speak of abstract or speculative energies. In fact, it will be shown that in speaking of the vision of God, the Orthodox tradition fully embraces the God of the Bible, as He was graciously disclosed in the person of Christ, speaking in personal rather than essentialist categories.

Our Vision of God is personal

Since it is the Holy Trinity which is implied in speaking about humankind's vision of God, then it has to be said that the uncreated energies of God are **personal** and not merely speculative. The energies are the **personal presence** and appearance of Father, Son and Holy Spirit in the world outside of their divine nature. The energies come **from the Father, through the Son, in the Holy Spirit** making the three persons present and active **in a distinctive way.** For example, all three persons of the Holy Trinity show forth their love but each expresses it with another sensitivity – the Father loves, the Son loves, the Holy Spirit loves, but it is another taste of love which is expressed from the Father, Son and Holy Spirit. And it is these personal divine energies which give the created world the possibility to see the invisible God, leading to a **vision** of both **one** and **three.** Therefore the vision of God, as an experience of the uncreated energies of God, and not His essence, is a **vision of living divine persons.**

Therefore far from constituting an undifferentiated impersonal encounter, the human person's vision of God is personal in so far as the energies reveal the three persons in their communion or interpenetrating love. It must always be remembered that the Eastern Orthodox tradition has not only expressed the reality of seeing God in the distinction between God's essence and God's energies but also in a personalistic way – as a vision or personal encounter with Father, Son and Holy Spirit. Accordingly, Orthodox theology would claim that whilst it is not the essence of God which can be seen, nor His uncreated energies as such (they are experienced), it is rather that **God is seen as person or more correctly, as persons.** Therefore personhood forms the basis of any possibility of beholding the grandeur and beauty of God. Therefore the energies of God are not experienced imme-

1. St Gregory the Theologian, *Oration* 28:3.

diately from the essence but through the persons of the Holy Trinity. Since the Father willed, out of His love to create, continually provide for and ultimately save the world, by sending His only begotten Son down to earth to become incarnate by the power of the Holy Spirit, this means that our vision of God is a personal vision – a vision from Person to person.

Christocentric Vision

Having affirmed the personal vision of God, the Orthodox tradition maintains that the key for appreciating the possibility of ‘seeing’ God is Jesus Christ. It was the Incarnation of the divine Logos of God which opened up a radically new prospect for the world’s vision of God. In the incarnation of the second person of the Holy Trinity, God is now totally ‘seen’ by the created world in the person of the Logos. Far from being an intellectual submission to a ‘transcendent’ idea of a ‘supreme being’ or an unmoved ‘first mover’, God was seen **in the flesh** by the first ‘eye-witnesses’ in His manifestation **in the Person of Jesus Christ**. And indeed the Gospels, which are a rational testimony and clarification of the Church’s vision of God bear witness to the fact that God was now **personally seen** in the historical presence of Christ. It is for this reason that the feast day celebrating the baptism of Christ in the Jordan River, is called **theophany** – that is the manifestation of **Jesus Christ as Son of God**. In uniting with human nature, Christ therefore opened up the way for the created world to behold the beauty and grandeur of God. And this vision is continually transmitted in the Church throughout the centuries by the grace and power of the Holy Spirit. Therefore, it is only in Christ that we can fully speak of divine visions since the invisible God now became fully visible through His Son, the Lord Jesus.

Trinitarian Vision

Now, the world’s vision of God in the person of Christ is also a witness and manifestation of the person of the Father. In fact **St Irenaeus** stated this in an explicit and concise manner:

“that which is invisible in the Son is the Father and **that which is visible in the Father is the Son,**”²

This quotation is simply a confirmation of the verse found in the opening chapter of the Gospel according to St John which states that it is Jesus Christ who makes God the Father known: “No one has ever seen God. **It is God the only Son**, who is close to the Father’s heart, **who has made him** [the Father] **known**” (Jn 1:18). For this reason the basis to understanding what is meant by ‘vision’ of God is Jesus Christ. This is also made particularly clear in St Paul’s second letter to the Corinthians:

“For it is the God who said, “Let light shine out of darkness,” who has shone in our hearts to give the light of the knowledge of **the glory of God in the face of Jesus Christ.**” (2Cor. 4:6)

Therefore the Orthodox Church would claim that any vision of God can only take place through the person of the Son of God. Since God became human, human persons can indeed

claim not only to have **seen** God, but also to have **touched, heard** and **experienced** Him with all their faculties in a most intimate way. And in so far as we have seen Jesus Christ we have seen the Father since this is exactly what Jesus said in response to Philip’s request to Jesus to show him the Father:

“Jesus said to him, “Have I been with you all this time, Philip, and you still do not know me? **Whoever has seen me has seen the Father.** How can you say, ‘Show us the Father’?” (Jn 14:9).

Even though it is the role of Christ to lead us to the Father, it is the role of the Holy Spirit in the Church to realise, bring about, and reveal this vision of God to the world today.

A Vision of ‘how’ God is and not ‘what’ God is

Now, having affirmed the possibility of ‘seeing’ God in so far as He offers His Son by the Holy Spirit to the world, it must be stated that this vision of God does not reveal **‘what’** God is, but **‘how’** God is. As to ‘what’ God is, this is **beyond the grasp of the created world**, since the ‘what’ of God refers to God’s essence, which, as we stated in the previous part of this article, is totally unknowable, ineffable and invisible. Therefore statements as to **what** is seen, that is His essence are entirely impossible since God’s essence is unapproachable. Yet when speaking about **how** God is seen, and this is **as person** in this regard we can speak of a vision of God using personal language in so far as God is personal. Regarding **‘how’** God exists and is revealed, we know from the person of Jesus Christ, that God is **a communion of three persons** and for this reason **personhood** becomes the **key biblical concept** in God’s self-manifestation to the world. A God who does not exist in concrete persons can neither be known nor exist or seen since it is persons who give existence [ie **hypostasize**] essence.³ On this, St Gregory Palamas wrote:

“And God speaking to Moses, did not say ‘I am the essence’, but ‘I am who I am’ (Ex 3:14); for He who is, is not from the essence, but rather **the essence is from He who is**; for He who is has captured in himself whatever is.”⁴

It is persons that have a real and specific existence - persons are *the mode of existence* of essence. The God who *is* and acts in the world is seen and known personally as Father, Son and Holy Spirit. Therefore the essence is not without hypostasis but is rather a **trihypostatical energetic essence**.⁵

For the Fathers of the Church, it was the person who constituted the initial possibility of ‘seeing’ God. It was not the essence that preceded and defined existence but the person. The Fathers proclaimed that God is in principle a person, who being absolutely free from every necessity and predetermination hypostasized [ie gave existence to] His *Being* giving birth eternally to the Son and sending forth the Holy Spirit.⁶ From all that has been said thus far

3. cf. C. Yannaras, *Elements of Faith*, 27.

4. *Triads*, 3,2,12.

5. Cf. S. Yangazoglou, “The Person in the Trinitarian Theology of Gregory Palamas”, *Philotheos*, 1(2001): 141.

6. C. Yannaras, *Elements of Faith*, 27.

2. *Adv. Haer.* 4,6,6.

† ABBA ΔΩΡΟΘΕΟΥ *ΕΡΓΑ ΑΣΚΗΤΙΚΑ*

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΠΟΤΑΓΗ*

Βλέπετε δύναμη ἀρετῆς; Βλέπετε ἐνέργεια λόγου; Πόση βοήθεια παίρνει κανείς καί μέ μόνη τήν ἐπίκληση τῶν εὐχῶν τοῦ Γέροντά του; Γιά νά πει: «Θεέ μου, μέ τίς εὐχές τοῦ Γέροντά μου, γλύτωσέ με», ἀμέσως βρέθηκε στό δρόμο. Κατανοεῖστε καί τῶν δύο τήν ταπείνωση καί τήν εὐλάβεια. Βρίσκονταν σέ ἀνάγκη, καί ἤθελε ὁ Γέροντας νά στείλει τόν ἀδελφό στόν «ἀποκρισάριό» τους, καί δέν τοῦ εἶπε: «Πήγαινε». Ἄλλά τοῦ εἶπε: «Θέλεις νά πᾶς»; Παρόμοια καί ὁ ἀδελφός δέν εἶπε: «Θά πάω», ἀλλά τοῦ εἶπε: «Θά κάνω ὅπως θέλεις». Γιατί καί τούς πειρασμούς πού θά συναντοῦσε φοβόταν, καί τό νά κάνει παρακοή στό Γέροντά του. Κατόπιν μόλις δυσκολεύτηκαν περισσότερο, τοῦ λέει ὁ Γέροντας: «Σήκω, πήγαινε» καί δέν τοῦ εἶπε: «Ἐλπίζω ὅτι ὁ Θεός θά σέ σκεπάσει», ἀλλά τοῦ λέει: «Ἐλπίζω, ὅτι, μέ τίς εὐχές τοῦ Γέροντά μου, ὁ Θεός θά σέ σκεπάσει». Παρόμοια καί ὁ ἀδελφός, ὅταν βρέθηκε στόν πειρασμό, δέν εἶπε: «Θεέ μου, γλύτωσέ με», ἀλλά «Θεέ μου, μέ τίς εὐχές τοῦ Γέροντά μου, γλύτωσέ με». Καί καθέννας τους εἶχε τήν ἐλπίδα του στίς εὐχές τοῦ Γέροντά του.

Βλέπετε πῶς συνταιριάσανε τήν ὑπακοή μέ τήν ταπείνωση; Γιατί ὅπως ἀκριβῶς ζεῦεται τό ἀμάξι καί δέν μπορεῖ τό ἓνα ἄλογο νά τρέξει περισσότερο ἀπό τό ἄλλο, γιατί πληγώνεται, ἔτσι πρέπει καί ἡ ὑπακοή νά εἶναι ζεμένη μέ τήν ταπείνωση. Καί πῶς μπορεῖ ν' ἀξιωθεῖ κανείς ν' ἀποκτήσει αὐτήν τή χάρη, ἄν ὅπως εἶπα, δέν βιάσει τόν ἑαυτόν του νά κόψει τό θέλημά του καί νά παραδοθεῖ μετά τό Θεό στό Γέροντά του, χωρίς ἐπιφυλάξεις σέ τίποτα, ἀλλά κάνοντάς τα ὅλα, ὅπως ἀκριβῶς ἐκεῖνοι, μέ τή βεβαιότητα ὅτι ὑπακούει στό Θεό; Ποίος εἶναι ἄξιος νά βρεῖ ἔλεος, ποίος εἶναι ἄξιος νά βρεῖ σωτηρία;

Διηγούνται ὅτι, ὅταν κάποτε ὁ Μέγας Βασίλειος ἐπισκέφθηκε τά κοινόβια τῆς ἐπαρχίας του, λέει σ' ἓναν ἡγούμενο: «Ἐχεις κανένα πού ἀγωνίζεται πραγματικά γιά τήν σωτηρία του»; Τοῦ λέει ὁ ἡγούμενος: «Μέ τίς εὐχές σου Δέσποτα, ὅλοι θέλουμε νά σωθοῦμε». Τοῦ λέει πάλι ὁ Μέγας Βασίλειος: «Ἐχεις κανένα πού βαδίζει τή σωτήρια ὁδό»; Ἐκεῖνος, ὅταν κατάλαβε τί ἐννοοῦσε, ἐπειδή ἦταν καί ὁ ἴδιος πνευματικός, λέει: «Ναί». Τοῦ λέει ὁ Ἅγιος: «Φέρε' τον ἐδῶ». Ἐρχεται ἐκεῖνος ὁ ἀδελφός καί τοῦ λέει ὁ Ἅγιος: «Φέρε μου νά νιφτώ». Φεύγει καί τοῦ φέρνει νερό νά νιφτεῖ. Ἀφοῦ νίφτηκε ὁ Ἅγιος Βασίλειος, παίρνει μέ τή σειρά του τό κανάτι μέ τό νερό καί λέει στόν ἀδελφό: «Πάρε καί σύ νά νιφτεῖς». Δέχεται ἐκεῖνος τό νερό ἀπό τόν Ἅγιο χωρίς ἀντίρρηση. Ἀφοῦ λοιπόν τόν δοκίμασε σ' αὐτό τοῦ λέει πάλι: «Ὅταν θά μπῶ στό ἱερό, ἔλα νά μου θυμίσεις νά σέ χειροτονήσω». Πάλι ἐκεῖνος χωρίς ἀντιλογία ὑπακούει. Καί ὅταν εἶδε τόν Ἅγιο

* Ἐκ τοῦ βιβλίου «Ἀββά Δωροθέου Ἔργα Ἀσκητικά»

† ABBA DOROTHEOS *Practical Teaching on the Christian Life.*

On Renunciation*

Do you see the power of virtue? Do you see the effectiveness of the saying? What great power there is in simply calling upon the prayers of one's spiritual father? By merely saying, "Save me O God, through the prayers of my spiritual father" he suddenly found himself returning.

Let us now try to understand the humility and piety of two brothers. They were in need and the older one wanted to send his brother to the emissary but he did not say to him "Go", but said to him, "Do you want to go?" Likewise, the other brother did not say, "I'm going," but "I will do as you wish", because he was afraid of the temptations he might meet and also of disobeying him. Later, when they were in a more serious situation, the older one said, "Get up and go". He did not say, "I hope that God will protect you", but "I hope that God will protect you through the prayers of my spiritual father". Likewise, the brother who was sent when he was tempted, did not say, "O God, save me", but "O God, through the prayers of my father, save me". Each one of them had his hope in the prayers of his father.

You see how they yoked together obedience and humility like two horses are yoked together in a chariot, and one can not run faster than the other, without hurting itself, so also we need to have humility and obedience yoked together. How can one be worthy of that grace if not, as I said, by forcing himself to eradicate his own will and to give himself up, after God, to his spiritual father, without reservation, doing everything, with the certitude that he is obeying God like those mentioned above? Who is worthy to receive mercy? Who is worthy to be saved?

24. It is said that when St Basil the Great was once visiting his communities, he said to one of the abbots, "Do you have one of those being saved?" The abba answered, "through your prayers, Master, all of us want to be saved". St Basil asked him again, "Do you have somebody who is close to salvation?" Then the abbot, having understood what St Basil truly meant since he himself was a spiritual father, said "Yes". The saint answered, "Bring him here". The brother came and the saint said to him, "Bring me water to wash myself". He went away and brought the water. After St Basil had washed himself, he took the pitcher and said to the brother, "Take this and wash yourself". The brother took it without any objection. After this test St Basil also said to him, "When I go into the sanctuary, come, and remind me to ordain you".

Again, he obeyed him without any objection. When he saw St

* † Abba Dorotheos. *Practical Teaching on the Christian Life.* Translation, Introduction and glossary by Constantine Scouteris. Athens, 2000.

it becomes obvious that if this personal dimension regarding the vision of God is denied in terms of Christ then there is a danger of theology becoming speculative and abstract and therefore not real. Therefore our theology of the vision of God presupposes **a vision of God as persons** through which the uncreated energies of God emanate. From all this investigation, it has become clear that in speaking of the Godhead, the Eastern Orthodox

tradition, in totality speaks of the distinction in God between the one unparticipable essence, the three hypostases [persons] and the grace or energies of God without which the biblical understanding of God as both **transcendent**, yet **immanent** and **personal** would make no sense. And it is to this triple distinction-in-unity that we will turn our attention in the next issue of the *Voice of Orthodoxy*.

Βασιλείο στο ἱερό, πηγαίνει καί τοῦ θυμίζει καί τόν χειρο-
τονεῖ καί τόν παίρνει μαζί του. Γιατί ποίος ἄλλος ἔπρεπε νά
ἔναι μαζί μέ τόν Ἅγιο καί Θεοφόρο ἐκεῖνον, παρά ἕνας τέ-
τοιος εὐλογημένος ἀδελφός;

Ἐσεῖς δέν ἔχετε πείρα «ἀδιάκριτης» ὑπακοῆς, οὔτε γευτή-
κατε τήν ἀνάπαυση πού χαρίζει αὐτή. Ρώτησα κάποτε τό Γέ-
ροντα Ἰωάννη, τόν ὑποτακτικό τοῦ ἄββα Βαρσανουφίου καί
τοῦ εἶπα: «Γέροντα, ἐπειδή ἡ Ἁγία Γραφή λέει ὅτι πρέπει μέ
πολλές θλίψεις νά μποῦμε στή Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν (Πράξ.
14, 22) καί βλέπω ὅτι δέν ἔχω καμμιά θλίψη, τί πρέπει νά
κάνω μήπως καί χάσω τήν ψυχή μου»; Γιατί δέν εἶχα καμμιά
θλίψη καί καμμιά μέριμνα. Καί ἂν συνέβαινε νά ἔχω κάποιο
λογισμό, ἔπαιρνα τήν πλάκα καί ἔγραφα στό Γέροντα –γιατί
τόν ρωτοῦσα μέ γράμματα, πρὶν ἀκόμα μπῶ στήν ὑπηρεσία
του– καί προτοῦ νά τελειώσω τό γράψιμο, αἰσθανόμουν
ἀνακούφιση καί ὠφέλεια. Τόσο μεγάλη ἦταν ἡ ξεγνοιασιά καί
ἡ ἀνάπαυσή μου. Ἐγώ ὅμως ἐπειδή δέν ἤξερα τή δύναμη τῆς
ἀρετῆς τῆς ὑπακοῆς καί ἐπειδή ἄκουγα ὅτι μέ πολλές θλίψεις
θά μποῦμε στή Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν, φοβόμουν, γιατί δέν
δοκίμαζα θλίψη. Μόλις λοιπόν τό ἀνέφερα στό Γέροντα, μοῦ
ἀπάντησε: «Μή στενοχωριέσαι. Ἐσύ δέν ἔχει κανένα λόγο νά
θλίβεσαι, γιατί καθένas πού βάζει τόν ἑαυτόν του κάτω ἀπό
τήν ὑπακοή τῶν Πατέρων, αὐτή τήν ξεγνοιασιά καί τήν
ἀνάπαυση ἔχει».

Basil in the sanctuary, he came and reminded him. St Basil
ordained him and took him with him, for who else could be
together with this holy god-bearing man, other than that
blessed monk?

25. You do not have experience of indiscriminate obedience
and you do not know what rest it offers. Once I asked the elder,
Abba John, who was the disciple of Abba Barsanuphius:
“Master, the Holy Scripture says that we must enter into the
kingdom of God through much tribulation (Acts 14:22). Since,
I see that I do not have any affliction, what do I have to do, so
as not to lose my soul?” Whenever I had a thought I took up my
slate and wrote to my spiritual father. I questioned him by cor-
respondence before I entered his service. Before I finished writ-
ing I would feel relief and benefit, so great was my freedom
from worldly care and my rest. Since I did not know the power
of virtue and often heard that we must “through much tribula-
tion, enter into the Kingdom of God”, I was afraid because I had
no tribulation. When I mentioned this to my spiritual father, he
answered, “Do not be sorrowful, you have no reason to be so
because everyone who has put himself under the obedience of
his fathers has this peacefulness and freedom from care”.

May God, Who is Holy make us worthy to do as we hear, for to
Him belongs glory to the ages. Amen.

ΙΕΡΑ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑΣ ΕΠΕΙΓΟΥΣΑ ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ

Ἀγαπητοί Ὁμογενεῖς,

Τίς τελευταῖες ἡμέρες, ἀνεύθυνα καί ἄκρως
συκοφαντικά δημοσιεύματα ἐναντίον τῆς Ἱ.
Ἀρχιεπισκοπῆς καί τῆς Θεολογικῆς μας Σχολῆς
ἔχουν ἴσως δημιουργήσει ἀνησυχίες εἰς τούς μέ
γνωρίζοντες.

Ὡς ἐκ τούτου, ὑποχρεοῦμαι αὐτοπροσώπως
νά δηλώσω, ὑπεύθυνα καί κατηγορηματικά, ὅτι
τόσον ἡ Ἐφημερίδα «Advertiser» τῆς Ἀδελαιῖδος
ὅσο καί ὁ «Ἑλληνικός Κήρυκας» τοῦ Σύδνεϋ, πού
ἀναπαρήγαγε τά περί δήθεν κακοποιηθέντος
φοιτητοῦ ἢ περί σεξουαλικοῦ σκανδάλου, εἶναι
τελείως ἀναληθῆ καί κατευθυνόμενα ἀπό τά
παρασκήνια ἀπό γνωστό ἀνώτερο Κληρικό ὁ
ὅποιος, ἂν καί δέν ἀνήκει πλέον εἰς τήν δύναμη
τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς μας, προσπαθεῖ νά
δημιουργήσει τεχνητό θόρυβο, σκανδαλίζοντας
τίς συνειδήσεις ὄχι μόνο τῶν πιστῶν μας ἀλλά
καί τῶν λοιπῶν Αὐστραλῶν συμπολιτῶν.

Τό ὅτι ὑπῆρξε φοιτητής τελείως ἀπροσάρ-
μοστος καί ἐπικίνδυνος γιά τήν Ἀρχιεπισκοπή
καί τήν Σχολή μας, αὐτό τό γνωρίζουν ὅλοι οἱ
Καθηγηταί καί φοιτητές μας, καθῶς καί τό
Sydney College of Divinity, εἰς τό ὅποιο ὑπαγόμε-
θα καί ἐμεῖς.

Ἐπίσης, τό ὅτι ὁ ἐν λόγῳ προβληματικός
φοιτητής πέρασε ἀπό Πειθαρχικό Συμβούλιο,
χωρίς νά τολμήσει νά παρουσιασθεῖ, καί αὐτό
εἶναι γνωστό εἰς τούς ἀρμοδίους.

Κατόπιν τῶν ἀνωτέρω, ἡ Ἱερά Ἀρχιεπισκοπή
δέν ἐπιθυμεῖ νά δημοσιοποιήσει τό ὄνομα τοῦ
ἀνεύθυνου αὐτοῦ καί ἄμοιρου νέου γιά νά μήν
τόν βλάψει στήν μελλοντική του ζωή. Τονίζουμε
ὅμως ὅτι τόν μεταχειρίζεται ὡς ἄβουλο ὄργανο
τόσον ὁ πατέρας του ὅσο καί ὁ μετ' αὐτοῦ ἀπό
ἐτῶν συνεργαζόμενος ἀνώτερος Κληρικός πού
ἄλλοτε ὑπηρέτησε στήν Ἀδελαιῖδα.

Πάντως, τήν ὄλη ὑπόθεση παρακολουθεῖ
συ-στηματικά ἡ Ἱ. Ἀρχιεπισκοπή διά τοῦ ἐν
Σύδνεϋ Δικηγόρου αὐτῆς κ. Νικ. Πάππα, ὁ ὅποιος
συνεργάζεται μέ τούς ἐν Ἀδελαιῖδι Νομικούς
Συμβούλους μας Κιοσσόγλου, Καδῆ, Πατσούρη καί
Abbott.

Ὅποιοιδήποτε λοιπόν ἔχουν νά καταθέσουν
ἔστω καί τό ἐλάχιστο ἀποδεικτικό στοιχεῖο,
παρακαλοῦνται νά τό πράξουν ἀμέσως καί
ἐνυπογράφως. Οἱ δέ γνωστοί ἄνδρες καί
ἀδίστακτοι ἱεροκατήγοροι πού κρύβονται πίσω
ἀπό τήν ἀνωνυμία ἢ ἀπό τίς ἀριστολογίες τῶν
πρωτοσέλιδων, προκαλοῦνται καί καλοῦνται νά
καταθέσουν ἀμέσως ἐπίσημα στοιχεῖα γιά νά
μποροῦμε δικαστικῶς νά τούς βάλουμε στήν θέση
τους. Ἄλλωστε δέν θά εἶναι ἡ πρώτη φορά.

Ἐν Σύδνεϋ τῆ 22α Ὀκτωβρίου 2004

Μετ' εὐχῶν καί ἀγάπης ἐν Κυρίῳ

Ὁ Αὐστραλίας Σ Τ Υ Λ Ι Α Ν Ο Σ

Α' ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΙΚΗ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ
Κίνησης του Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου
κ.κ. Στυλιανού

Κατά τόν μήνα Ὀκτώβριον ὁ Σεβασμιώτατος:

–Ἐδέχθη τόν ἐκ τῶν ἀποφοίτων τῆς Θεολογικῆς μας Σχολῆς κ. Παν. Παναγιωτίδη, διδάσκοντα Μουσικολογία στό Πανεπιστήμιο Μακεδονίας, καί ἐκράτησε αὐτόν εἰς τήν κοινήν τράπεζα. Ἐπίσης ἐδέχθη τόν π. Κων. Βαρυπάτη, ὁ ὁποῖος παρουσίασε τοὺς νεονόμφους ἐξ Ἑλλάδος, Παναγιώτη καί Κατερίνα Μπράχου, πρωτανέφια τῆς Πρεσβυτέρας του. Ἐπίσης ἐδέχθη τόν π. Κων. Κιθᾶκη, ἱερατεύσαντα ἄλλοτε ἐν Αὐστραλία καί ἀπό δεκαετιῶν ἱερατεύοντα ἐν τῇ Ἱ. Μητροπόλει Κυθωνίας καί Ἀποκορώνου Κρήτης, συνοδευόμενον ἀπό τόν ἐνταῦθα αὐτάδελφον αὐτοῦ Ἑμμανουήλ (1-10-04).

–Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξε εἰς τόν Ἱ. Ναόν Ἀγ. Παρασκευῆς Blacktown. Ἐν συνεχείᾳ παρεκάθησε μετά πολλῶν πιστῶν εἰς κοινὸν γεῦμα εἰς μνήμην τοῦ ἀδελφοῦ τῆς Πρεσβυτέρας Παντελεήμονος (3-10-04).

–Συνοδευόμενος ἀπὸ τόν Ἀρχιδιάκονο Σωφρόνιο, μετέβη εἰς τὸ Centennial Park ὅπου εἶχαν τήν καθιερωμένη ἐτήσια ἐκδρομὴ τὰ Κατηχητικά Σχολεῖα NNO, συνέφαγε μετά τῶν Κατηχητῶν, τῶν Γονέων καί τῶν μαθητῶν μέ ἐπικεφαλῆς τόν Καθηγητὴ Μιχ. Ἀντωνιάδη, Πρόεδρον τῆς Χριστιανικῆς Ἐνώσεως καί τοὺς ἐπιτελικούς συνεργάτας, τόν Ἰατρό Ἰω. Φαρομάτη, Στ. Γεωργίου, κ.ἄ., ὠμίλησε καταλλήλως πρὸς μικροὺς καί μεγάλους, καί ἐν τέλει διένειμε τῖς καθιερωμένες ἀπὸ τὰ Κατηχητικά εἰκονοῦλες (4-10-04).

–Συνειργάσθη μέ τόν ἐξ Ἀδελαΐδος ἐκδότην τῶν βιβλίων τοῦ Australian Theological Forum κ. Hilary Regan, ὁ ὁποῖος ἐπιμελεῖται καί τὸ ποιητικὸ βιβλίον «Mother» ποῦ θὰ κυκλοφορήσῃ ἐπ' εὐκαιρίᾳ τοῦ προσεχοῦς Συνεδρίου «Οἱ Γυναῖκες τῆς Ἐκκλησίας».

Ἐπίσης ἐδέχθη τόν Πτυχιούχον τῆς ἐν Holy Cross Βοστώνης Θεολογικῆς Σχολῆς καί τοῦ Ἑλληνικοῦ Κολλεγίου κ. Damon Michael Smith μετά τῆς ἐκ Πατρῶν καταγομένης ἐκπαιδευτικῆς ἐν Σύνδνῳ συζύγου αὐτοῦ Πατρούλας (5-10-04).

–Ἐδέχθη τὸν ἐπανακάμψαντα ἐκ τοῦ προσκυνηματικοῦ ταξιδίου του εἰς τήν Γενέτειρον Κύπρον κ. Παν. Θεοφίλου, Πρόεδρον τῆς Ἐνορίας-Κοινότητος Ἀγ. Εὐφημίας Bankstown καί τῆς Διακοινοτικῆς Ἐπιτροπῆς NNO, ὁ ὁποῖος καί ἐνημέρωσε ὡς πρὸς τὰς συναντήσεις καί συζητήσεις ποῦ εἶχε μέ κορυφαίους ἐκπροσώπους τῆς Ἐκκλησίας καί Πολιτείας ἐν Κύπρῳ. Μεταξύ ἄλλων ἐδέχθη, διὰ λογαριασμόν ὁλοκλήρου τοῦ ἐδῶ Ἑλληνισμοῦ καί τῆς Ἐκκλησίας του, τήν εὐγνωμοσύνην τῶν ἐν Κύπρῳ ἀδελφῶν, διὰ τήν σταθεράν καί ἀνυπόκριτον ὑποστήριξιν τῶν ἀπαραγράπτων καί ἱερῶν δικαίων ὁλοκλήρου τοῦ Κυπριακοῦ λαοῦ ἀνευ διακρίσεως (7-10-04).

–Ἀντιμετώπισε, διὰ τῶν ἐνδεδειγμένων ὑπὸ τῶν ἱερῶν Κανόνων μέτρων, τήν ὅλως ἀπροκλήτως εἰσπήδησιν εἰς τήν δικαιοδοσίαν τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Αὐστραλίας τοῦ τέως Βοηθοῦ Ἐπισκόπου Ἀριανζοῦ Ἰωσήφ Χαρκιολάκη, ὁ ὁποῖος εὐρεθεῖς Μητροπολίτης Ν. Ζηλανδίας κατόπιν συνωμοτικῆς σκευωρίας πρό διετίας, δέν ἐννοεῖ νά περιορισθεῖ εἰς τὰ τοῦ οἴκου του. Ἐκμεταλλεῖται συνεχῶς καταστάσεις, ὅπως καί τόν τραγικόν θάνατον τοῦ ἐντεῦθεν ἱεραποστόλου Ἐπισκόπου Μαδαγασκάρης Νεκταρίου, διό καί ἐδέχετο νά ἀφιερωθεῖ εἰς τὸ «Βῆμα τῆς Ἐκκλησίας» ἐκτενής Ἑκθεση τῶν σχετικῶν πειστηρίων καί ντοκουμέντων (11-10-04).

–Προήδρευσε συνεδριάσεως τοῦ Καθηγητικοῦ Συλλόγου τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς. Κατ' αὐτήν, μεταξύ ἄλλων, ὁ ἐκ τῶν Ἀντιπροέδρων τοῦ Ἀρχιεπισκοπικοῦ Συμβουλίου κ. Εὐ. Παλάσσης εἶχε τήν εὐκαιρίαν νά ἐκθέσει ἐνδιαφέρουσες ἀπό-

ψεις ὡς πρὸς περαιτέρω ἀνάπτυξιν τῶν ἐκπαιδευτικῶν προγραμμάτων τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς, κατ' ἀναλογίαν πρὸς ἄλλα Πανεπιστημιακὰ Ἰδρύματα τῆς χώρας (14-10-04).

–Ἐδέχθη τόν Ἱερατικῶς Προϊστάμενον π. Χρ. Βέργο μετά τοῦ Προέδρου τῆς Ἐνορίας-Κοινότητος Ἀγ. Ραφαήλ κ. Α. Πετούμενου καί μελῶν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, διὰ καθαρῶς ὑπηρεσιακόν θέμα (15-10-04).

–Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξε εἰς τόν Ἱ. Ναόν Ἀγ. Κωνσταντίνου καί Ἐλένης Newtown, ἐν συνεχείᾳ δέ παρεκάθησε μετά τῶν συλλειτουργῶν καί μελῶν τοῦ Συμβουλίου εἰς πρόχειρον γεῦμα (17-10-04).

–Ἐδέχθη τόν ταξιδιωτικὸν πράκτορα κ. Ν. Θεοδωρακόπουλο συνοδευόμενον ἀπὸ τόν Δικηγόρον κ. Ἰορδ. Ἰορδανίδην (18-10-04).

–Ἐχοροστάτησε καί ἐκήρυξε κατὰ τόν Μ. Ἑσπερινὸν εἰς τὸν πανηγυρίζοντα Ἱ. Ναὸ Ἀγ. Γερασίμου Leichhardt, ἐν συνεχείᾳ δέ παρεκάθησε εἰς τὸ κοινὸν ἑόρτιον Δεῖπνον. Ἐπ' εὐκαιρίᾳ συνεχάρη ἰδιαίτερος τόσο τόν Ἱερ. Προϊστάμενον ὅσο καί τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον καί τήν Φιλόπτωχον διὰ τήν καλαισθητὸν ὁλοκλήρωσιν τοῦ Ἱ. Ναοῦ (ἰδιαίτερος τοῦ τέμπλου), ἀλλὰ καί τήν ἐπίσης ἐπιτυχή ἀνακαίνισιν τῆς παραπλευρῶς αἰθούσης Τελετῶν (19-10-04).

–Ἐξαπέλυσε «ἐπείγουσα ἀνακοίνωσιν» πρὸς ἀνάγνωσιν εἰς τοὺς ἀνὰ τήν Αὐστραλίαν Ἱ. Ναοὺς μας μετά τήν Λειτουργίαν τῆς 24ης Ὀκτωβρίου, σχετικῶς πρὸς ἀθεόφοβον καί κατευθυνομένην ἀπὸ γνωστούς ἀνίερους ρασοφόρους συκοφαντικὴν ἐκστρατείαν ἐναντίον τῆς Θεολογικῆς μας Σχολῆς, διὰ τὰ ἐνημερωθῶν ὑπευθύνων οἱ πιστοὶ καί κάθε ἐνδιαφερόμενος ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τοῦ στόματος τοῦ Ποιμενάρχου, Κοσμητοροῦ καί Καθηγητοῦ τῆς Σχολῆς μας (Ἡ ἐν λόγῳ Ἀνακοίνωσιν παρατίθεται εἰς τήν σελ. 115).

Παρεκάθησε μέ ἄλλους ἐπισήμους εἰς τὸ ἐτήσιο Δεῖπνον τοῦ ὑπὸ τὴν Προεδρίαν τοῦ Ἰδρύματος «ΕΣΤΙΑ» (παιδιά μέ εἰδικές ἀνάγκες). Ὁμίλησε καταλλήλως Ἀγγλιστί καί Ἑλληνιστί, συνεχάρη τοὺς ὑπευθύνους τοῦ Ἰδρύματος διὰ μίαν ἀκόμη φοράν, καί ἰδιαίτερος ἐμνημόνευσε τὴν ἐκ 500.000 δολλαρίων δωρεὰ τῆς οἰκογένειας τοῦ ἀειμνήστου Διον. Κομηνάτου, διὰ τῆς ὁποίας ἀπεκτήθη τὸ νέο Συγκρότημα «Lixouri House». Ἰδιαίτερος δέ εὐχαρίστησε καί τοὺς λοιποὺς δωρητὰς καί ὑποστηρικτὰς τοῦ ἔργου, μεταξύ τῶν ὁποίων καί τόν δημοφιλέστατον καί διὰ δευτέραν φοράν ἐκτελέσαντα φιλοφρόνως χρέη Τελετάρχου, τηλεπαρουσιαστήν Ray Martin (22-10-04).

–Συνοδευόμενος ἀπὸ τόν Θεοφ. Ἐπίσκοπον Ἀπολλωνιάδος, ἐκήρυξε τὴν ἑναρξιν τοῦ 28ου Walk-A-Thon, ποῦ ἐφέτος ἐπραγματοποιήθη εἰς τὴν Ἐνορίαν Ἀγίου Στυλιανοῦ. Τὸ συλλεγνὸν ποσόν, τὸ ὁποῖον διετέθη διὰ τὸ Κέντρον Προνοίας, ἀνήλθεν εἰς \$ 30.364.25.

Αὐθημερόν, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀρχidiaκόνου, μετέβη ἀεροπορικῶς εἰς Ἀδελαΐδα (24-10-04).

–Παρόντος τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Δορυλαίου κ. Νικάνδρου, προήδρευσε Ἱερατικῆς Συνάξεως τῶν ἐν Ν. Αὐστραλίᾳ Κληρικῶν μας, ἐξέθηκε ἐκτενῶς, διὰ συγκεκριμένων στοιχείων, καιρία θέματα πρὸς τακτοποίησιν, ἐπιστήσας τὴν ἱεράν εὐθύνην ὄλων τῶν Κληρικῶν καί λαϊκῶν συνεργατῶν μας νά συνεργάζωνται ἐν ἀπολύτῳ εὐκρινείᾳ καί τάξει μετά τοῦ ἐν Ν. Αὐστραλίᾳ ἐδρεύοντος Βοηθοῦ Ἐπισκόπου κ. Νικάνδρου, μόνου πληρεξουσιοῦ ἐκπροσώπου τοῦ Ποιμενάρχου. Ἐπεσκέφθη τὸ Κολλέγιον τοῦ Ἀγ. Γεωργίου Thebarton καί ὠμίλησε καταλλήλως πρὸς τοὺς συγκεντρωθέντας μαθητὰς ὄλων τῶν τμημάτων, ἐνώπιον τῶν Ἀρχῶν τοῦ Κολλεγίου, τῶν διδασκόντων καί τοῦ λοιποῦ προσωπικοῦ, καθὼς καί τῶν παρευρεθέντων γονέων καί κηδεμόνων.

–Ἐδέχθη τὴν κα Ζαχαρούλα Ἀθανασίου.

–Συνοδευόμενος από τόν Θεοφιλέστατο Ἐπίσκοπο Δορυλαίου κ. Νικάνδρον, καί πλαισιούμενος από πολλούς Ἱερείς, ἐχοροστάτησε καί ἐκήρυξε κατά τόν Μ. Ἑσπερινόν εἰς τόν πανηγυρίζοντα Ἱ. Ναόν τῆς Ἑνορίας Ἀγ. Δημητρίου Salisbury, ἐν συνεχείᾳ δέ παρεκάθησε εἰς τό παραπλευρῶς παρατεθέν νηστήσιμο δείπνο (25-10-04).

Τὴν κυριώνυμο ἡμέρα τῆς ἑορτῆς τοῦ Μεγαλομάρτυρος καί Μυροβλήτη Ἀγ. Δημητρίου, πλαισιούμενος από τόν Θεοφ. Νικάνδρον καί πλήθος Ἱερέων, ἐτέλεσε τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν καί χειροτόνησε κατ’ αὐτὴν εἰς Διάκονον, ὑπὸ τὸν ὄνομα Εὐάγριος, τὸν ἄχρι τοῦδε μεγαλόσχημον Μοναχόν Εὐστράτιον ἐκ τῆς ἐν Ἁγίῳ Ὁρει Ἱ. Μονῆς Σίμωνος Πέτρας. Εἰς τὸ τέλος τῆς Θεῖας Λειτουργίας, εἰς ἀναγνώρισιν πολυετῶν καί εὐδῶκων ὑπηρεσιῶν, ἀπένευσε τὸν Ἀργυροῦν Σταυρόν τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου εἰς τὸν κ. Στέργιον Μίτκαν, Πρόεδρον τῆς ὡς ἄνω Ἑνορίας, καθώς καί Πρόεδρον τῆς Διακοινοτικῆς Ἐπιτροπῆς τῆς Γ’ Ἀρχιεπισκοπικῆς Περιφερείας. Ἐν συνεχείᾳ ἐχειροθέτησε εἰς Ἀναγνώστην τὸν ἐκ τῶν ἐν Ἀδελαιδί ἐπὶ τῆς Ἱεραποστολῆς συνεργατῶν τοῦ ἀειμνήστου Ἐπισκόπου Μαδαγασκάρης κυροῦ Νεκταρίου, κ. Σωτ. Ἀρχαρίδη. Ἐπηκολούθησε ἐόρτιο γεῦμα δι’ ὀλόκληρον τὸ ἐκκλησίασμα, εἰς τὸ ὅποιον παρεκάθησε μετὰ τῶν Λειτουργῶν καί ὁ ἐκκλησιασθεὶς ἐν Ἀδελαιδί Γενικός Πρόξενος τῆς Ἑλλάδος κ. Ἐμμ. Παπαδογεωργάκης.

–Ἐδέχθη ἐθιμοτυπικῶς τὸν εὐλαβῆ ὁμογενῆ κ. Χρ. Μπουρμά, Κτηματομεσίτην.

–Συνοδευόμενος από τόν Θεοφιλέστατο Ἐπίσκοπον κ. Νικάνδρον προήδρευσε γενικῆς Συνάξεως ὄλων τῶν ἐν Ἀδελαιδί Ἑνοριῶν-Κοινοτήτων, Ἐκκλησιαστικῶν καί Φιλανθρωπικῶν Ἰδρυμάτων, Φιλοπτώχων Ἀδελφοτήτων καί Νεολαίων, κ.ἄ., πρὸς ὑπεύθυνον ἐνημέρωση ἐπὶ καιρίων θεμάτων τῆς Παροικίας, διὰ καλύτερον συντονισμόν καί αὐτοπροστασίαν τοῦ ἔργου τῆς Ἐκκλησίας ἐν Νοτίῳ Αὐστραλίᾳ, τὸ ὅποιον ἰδιαίτερος ἐδοκιμάσθη κατά τὰ τελευταῖα ἔτη, λόγω τῶν γωστών **ἀνευθύνων ἐνεργειῶν** πρὸ πολλοῦ κατεγνωσμένων προσώπων. Ἡ ἐν λόγω γενικῆ Συνάξεως ἐφιλοξενήθη ἐγκαρδίως καί μέ τὴν παράθεση ἑλαφροῦ δείπνου ἀπὸ τὴν Ἑνορία τοῦ Ἁγίου Προφήτου Ἡλίου Norwood. Πρὸ τῆς Συνάξεως τὸν Σεβασμιώτατον προσεφώνησε ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Νικάνδρος, ὁ ὁποῖος καί ἐκάλεσε τοὺς παρισταμένους Κληρικούς καί λαϊκοὺς, φορεῖς τῶν Ἐκκλησιαστικῶν μας Ὄργανισμῶν, νὰ παρουσιάσουν τοὺς παρόντας συνεργάτας των (26-10-04).

–Συνοδευόμενος ἀπὸ τόν Θεοφιλέστατον Νικάνδρον καί λοιποὺς Κληρικούς, ἐπεσκέφθη συλλυπητηρίως τοὺς γονεῖς τοῦ ἀειμνήστου Θεοφ. Ἐπισκόπου Μαδαγασκάρης κυροῦ Νεκταρίου, τοὺς ὁποῖους συστηματικῶς παρακολουθεῖ τόσο ὁ Θεοφιλέστατος, ὅσον καί ὁ ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ Ἀγ. Νεκταρίου ἱερατεῶν Ἀρχιμ. π. Ἀλέξ. Κανταράκιος (27-10-04).

–Ἐδέχθη τὸν Διάκονο Σωτ. Παπαφιλόπουλο μετὰ τῆς Διακόνισσας αὐτοῦ Κυριακῆς, αἰτουμένους εὐχὴν διὰ τὴν ἐπιχειρημένην εἰς Πρεσβύτερον χειροτονίαν ὑπὸ τοῦ Θεοφ. Ἐπισκόπου Ἀπολλωνιάδος κ. Σεραφεῖμ ἐν τῷ Ἱ. Καθεδρικῷ Ναῷ, ἐνῶ ὁ Σεβασμιώτατος θὰ εὐρίσκεται κατὰ τὸ ἀπὸ μακροῦ καταρτισθὲν πρόγραμμα εἰς Ἑνορίαν Ἀγ. Δημητρίου Queanbeyan.

–Ἐδέχθη εἰς φιλικὴν ἐπίσκεψιν τὸν Καρδινάλιο Edward Idris Cassidy, τελευταῖον Συμπρόεδρόν του εἰς τὸν ἐπίσημον Θεολογικὸν Διάλογον Ὁρθοδόξων καί Ρωμαιοκαθολικῶν, καί παρέθηκε εἰς αὐτὸν γεῦμα εἰς τὸ ὁμογενειακὸν ἐστιατόριον Le Sands. Εἰς τὸ ἐν λόγω γεῦμα παρεκάθησε ὡσαύτως ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Ἀπολλωνιάδος καί ὁ Ὑφηγητῆς κ. Φιλ. Καρατλής (28-10-04).

–Ἐδέχθη τὸν κ. Σπ. Κανελλάκη, Ὑπάλληλον τῆς Λαϊκῆς Τραπεζῆς, εἰς τὸν ὅποιον ἔδωκε ραδιοφωνικὸ μῆνυμα ἐπ’ εὐκαιρίᾳ τοῦ ἐφετεινοῦ Ραδιομαραθωνίου τῆς Τραπεζῆς.

–Ἐδέχθη ἐπίσης εἰς ἐθιμοτυπικὴ ἐπίσκεψιν τὸ ἐξ Ἑλλάδος ζεῦγος τοῦ Καθηγητοῦ Μικροβιολογίας κ. Γ. Πιπεράκη μετὰ

τῆς συζύγου αὐτοῦ Ἀδαμαντίας, συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν κ. Ἄλ. Καριώτογλου καί ἐκράτησε αὐτοὺς εἰς γεῦμα.

–Ἐδέχθη, παρουσίᾳ καί τοῦ Θεοφιλεστάτου, τὸν Θεολόγον κ. Damon Michael Smith καί συνεζήτησε μετ’ αὐτοῦ πρακτικὰς λεπτομερείας διὰ τὴν προσεχῆ εἰς Διάκονον χειροτονίαν του (29-10-04).

–Συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν Ἀρχιδ. Σωφρόνιο μετέβη εἰς Queanbeyan καί παρεκάθησε εἰς Δείπνο τῆς Φιλοπτώχου καί τῶν ὑποστηρικτῶν τοῦ ἐν γένει ἔργου τῆς Ἑνορίας, ὁμιλήσας καταλλῆλως (30-10-04).

–Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τὸ πυκνὸ ἐκκλησίασμα, ἐχειροθέτησε δέ εἰς τὸ τέλος τῆς Ἀκολουθίας εἰς Ἀναγνώστην τὸν κ. Ἰω. Φρυλιγκο καί τὸν κ. Γ. Χατζῆ. Ἐν συνεχείᾳ παρεκάθησε εἰς κοινὸ ἐόρτιον γεῦμα μετὰ τῶν ἐκκλησιασθέντων, τοῦ Ὑπάτου Ἀρμοστοῦ τῆς Κύπρου κ. Ἀχ. Ἀντωνιάδου, τοῦ ζεύγους Μανιάτη ἐκ μέρους τῆς ἐν Καμπέρα Ἑλληνικῆς Πρεσβείας, κ.ἄ.

–Ἐχοροστάτησε καί ἐκήρυξε κατὰ τὸν Μ. Ἑσπερινὸν εἰς τὸν Ἱ. Ναόν Ἀγ. Νικολάου Marrickville ἐπὶ τῇ μνήμῃ τῶν Ἀγ. Ἀναργύρων Κοσμᾶ καί Δαμιανοῦ, ἐπ’ ὄνοματι τῶν ὁποίων τιμᾶται τὸ ἀριστερὸν Παρεκκλήσιον τοῦ Ναοῦ. Ἐπηκολούθησε ἐόρτιον Δείπνον (31-10-04).

Κίνησις τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Ἀπολλωνιάδος κ. Σεραφεῖμ

Κατὰ τὸν μῆνα Ὀκτώβριον ὁ Θεοφιλέστατος:

–Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τὸν Ἱ. Ναόν Ἀγ. Πάντων Belmonte.

Τὸ ἀπόγευμα παρέστη καί ὡμίλησε καταλλῆλως εἰς ἀπογευματινὸν τεῖον, εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἐκ τῶν μελῶν τῆς Χριστιανικῆς Ἐνώσεως, Ἰατροῦ κ. Ἰωάννη Ψαρομμάτη, πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ ραδιοφωνικοῦ θρησκευτικοῦ προγράμματος «Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας».

Τὴ ἑσπέρας ἐπεσκέφθη εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ τόν Διάκονον π. Σωτ. Παπαφιλόπουλον καί τὴν Διακόνισσα Κυριακῆ καί τοὺς συνεχάρη διὰ τὴν γέννησιν τῆς θυγατρὸς των (10-10-04).

–Προήδρευσε τοῦ Πρωτοβαθμίου Πνευματικοῦ Δικαστηρίου Ν.Ν.Ο.

Προήδρευσε συνεδριάσεως τοῦ Συμβουλίου τῆς Κεντρικῆς Φιλοπτώχου (12-10-04).

–Ἐδέχθη ἀλληλοδιαδόχως τὸν Διάκονον π. Παγκράτιον καί τὸν Αἰδεσ. π. Ἀγαθάγγελον Μαστέα.

Παρεκάθησεν εἰς τὸ ἐτήσιον Γεῦμα, τὸ ὅποιον διοργανῶναι τὸ Κέντρον Προνοίας τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς εἰς τὸ Twin Restaurant. Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ γεύματος, εἰς τὸ ὅποιον παρεκάθησαν ὑπὲρ τοὺς 300 συνδαιτημόνας, ἡ χορωδία τῶν ἡλικιωμένων παρουσίασε ἑορταστικὸ πρόγραμμα. Ὁ Θεοφιλέστατος εἰς τὴν ὁμιλίαν του διεβίβασε πρὸς ὄλους τὰς εὐχὰς τοῦ Σεβασμιωτάτου καί εὐχαρίστησε τοὺς ἰδιοκτῆτας τοῦ Twin Restaurant κ. Βασίλειον Λαζαρήν καί τοὺς υἱοὺς του διὰ τὴν ἀπλόχερον φιλοξενίαν των. Νὰ σημειωθεῖ ὅτι τὸ γεῦμα αὐτὸ τὸ προσφέρουν κάθε χρόνον δωρεάν.

Παρεκάθησεν εἰς τὴν συνεδρίασιν τῶν Καθηγητῶν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς (14-10-04).

–Ἐδέχθη τὸν Θεολόγον κ. Παναγιώτη Μπουρμπου.

Παρεκάθησεν εἰς Συνεδρίασιν, ὑπὸ τὴν Προεδρίαν τοῦ Σεβασμιωτάτου, μετὰ τοῦ Ἱερατικῶς Προϊσταμένου τῆς Ἑνορίας Ἀγ. Ραφαὴλ Liverpool π. Χρήστου Βέργου καί τοῦ Προέδρου κ. Ἀνδρέα Πετούμενου.

Προήδρευσε συνεδριάσεως τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἁγίας Αἰκατερίνης Mascot καί παρουσίασε τὸν νέον Ἱερατικῶς Προϊστάμενον τῆς Ἑνορίας π. Ἀγαθάγγελο Μαστέα (15-10-04).

–Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τὸν Ἱ. Ναόν Ἁγίας Σοφίας καί τῶν τριῶν Θυγατέρων αὐτῆς ἐν Darlinghurst.

Παρέστη καὶ ὠμίλησεν εἰς τὴν ἐκδήλωσιν τῆς Βυζαντινῆς Χορωδίας ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. Γεωργίου Κομπῆ, ἡ ὁποία ἀπέδωσε ὕμνους εἰς ἀρχαῖα μέλη, εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν Ἀγίων Πάντων Belmonte (17-10-04).

– Ἐδέχθη ἀλληλοδιαδόχως τὸν Αἶδεσ. π. Ἄγγελο Δραπανιώτη καὶ τὸν π. Γεώργιο Λόντο (19-10-04).

– Ἐλειτούργησεν καὶ ἐκήρυξεν εἰς τὸν πανηγυρίζοντα Ἱ. Ναὸν Ἀγ. Γερασίμου Leichhardt (20-10-04).

– Παρεκάθησεν εἰς τὴν Γενικὴν Συνέλευσιν τῶν Μελῶν τοῦ Ἰδρύματος Γηροκομείων-Γηριατρειῶν τῆς Βασιλειάδος τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς (21-10-04).

– Συνοδεύων τὸν Σεβασμιώτατον παρεκάθησεν εἰς τὸ ἐπίσημο Δείπνον τοῦ Ἰδρύματος τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς «EStia Foundation» (22-10-04).

– Εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν Ἀγ. Νικολάου Marrickville, παρουσία πλήθους πιστῶν, ἐτέλεσε τὴν ἐπ’ ὀνόματι τοῦ Ἀγ. Ἰακώβου φερομένη ἀρχαία Θεία Λειτουργία (23-10-04).

– Ἐλειτούργησεν καὶ ἐκήρυξεν εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν Ἀγ. Εὐφημίας Bankstown.

Συμμετεῖχε, συνοδεύων τὸν Σεβασμιώτατον, εἰς τὸ ἐτήσιο Walk-A-Thon τοῦ Ἑλληνικοῦ Κέντρου Προνοίας τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς, τὸ ὁποῖον ἐφέτος διεξήχθη εἰς τὴν περιοχὴν τῆς Ἑνορίας τοῦ Ἀγ. Στυλιανοῦ εἰς Sutherland (24-10-04).

– Ἐδέχθη τὸν ἐν Καμπέρα Ἐπίσκοπο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Σερβίας Θεοφιλέστατον κ. Miloutine, συνοδευόμενον ἀπὸ τὸν Αἶδεσ. π. Rade Radan καὶ συνεζήτησεν τὰ σχετικὰ μὲ τὸ πρόγραμμα τῆς ἐπίσημης Ἐπισκέψεως τοῦ Μακαριωτάτου Πατριάρχου Σερβίας κ.κ. Παύλου.

Ἐχοροστάτησεν καὶ ἐκήρυξε κατὰ τὸν Μ. Ἑσπερινόν, εἰς τὸν πανηγυρίζοντα Ἱερόν Ναὸν Ἀγίου Δημητρίου St. Marys (25-10-04).

– Ἐλειτούργησεν καὶ ἐκήρυξεν εἰς τὸν ὡς ἄνω πανηγυρίζοντα Ἱ. Ναὸν (26-10-04).

– Ἐλειτούργησεν εἰς τὸν Ἱ. Καθεδρικὸν Ναὸν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου καὶ, εὐλογία καὶ ἀδεία τοῦ Σεβασμιωτάτου, ἐχειροτόνησεν εἰς Πρεσβύτερον τὸν Διάκονον π. Σωτήριον Παπαφιλίπουλον, ἀπόφοιτον τῆς Θεολογικῆς μας Σχολῆς.

Εἰς τὸ τέλος τῆς Θ. Λειτουργίας ἐτέλεσε τὴν καθιερωμένην Δοξολογίαν ἐπὶ τῇ Ἑθνικῇ Ἑορτῇ τῆς 28ης Ὀκτωβρίου 1940, παρουσία τῶν Προξενικῶν Ἀρχῶν καὶ ἄλλων ἐπισήμων καὶ ὠμίλησεν καταλλήλως.

Μετά ταῦτα, παρέστη εἰς τὴν ἐπὶ τῇ Ἑθνικῇ Ἑορτῇ Δεξίωσιν τῆς Διακοινοτικῆς Ἐπιτροπῆς, εἰς τὴν Αἴθουσα τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς (31-10-04).

Β' ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΙΚΗ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ **Κίνησης τοῦ Θεοφιλέστατου Ἐπισκόπου** **Δέρβης κ. Ἰεζεκιήλ**

Κατὰ τὸν μῆνα Ὀκτώβριον, ὁ Θεοφιλέστατος:

– Ἐλειτούργησεν καὶ ἐκήρυξε κατὰ τὴν πανηγυρικὴν Θείαν Λειτουργίαν τῆς Παναγίας Γοργοεπηκόου εἰς τὴν ὁμώνυμον Ἱ. Γυναικειαν Μονὴν εἰς Geelong καὶ ἐν συνεχείᾳ παρεκάθησεν εἰς τὴν μοναστηριακὴν τράπεζα μετὰ τῆς Καθηγουμένης, τῶν ἀδελφῶν τῆς Μονῆς καθὼς καὶ τῶν κληρικῶν, οἱ ὁποῖοι ἔλαβαν μέρος εἰς τὴν Θείαν Λειτουργίαν (1-10-04).

– Ἐλειτούργησεν καὶ ἐκήρυξεν εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτήρος Thomastown καὶ ἐν συνεχείᾳ παρεκάθησεν εἰς γεῦμα τῆς Φιλοπτώχου τοῦ ἐν λόγῳ Ἱ. Ναοῦ (3-10-04).

– Προέστη συνεδριάσεως τῶν μελῶν τοῦ Ἀρχιεπισκοπικοῦ Συμβουλίου Βικτωρίας (4-10-04).

– Προέστη συνεδριάσεως τῆς Κεντρ. Φιλοπτώχου (5-10-04).

– Ἐλειτούργησεν καὶ ἐκήρυξε εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν τῶν Ἀγίων

νεοφανέντων Μαρτύρων Ραφαήλ, Νικολάου καὶ Εἰρήνης Bentleigh καὶ ἐν συνεχείᾳ παρεκάθησεν εἰς γεῦμα, τὸ ὁποῖον διοργάνωσε ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἐπιτροπὴ μετὰ τῆς Φιλοπτώχου διὰ τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν τοῦ Ἀποστόλου Ἄνδρέου (10-10-04).

– Ἀνεχώρησεν ἀεροπορικῶς δι' Ἀδελαΐδα εἰς τὸ ἀεροδρόμιον τῆς ὁποίας τὸν ὑπεδέχθη ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Δορυλαίου Νίκανδρος (15-10-04).

– Ἐκπροσωπῶν τὸν Σεβασμιώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Αὐστραλίας κ.κ. Στυλιανόν, προέστη τῆς Θείας Λειτουργίας εἰς τὴν Ἱεράν Μονὴν τοῦ Ἀγίου Νεκταρίου καὶ ἐν συνεχείᾳ, μετὰ τοῦ συλλειτουργούντος Θεοφιλέστατου Ἐπισκόπου Δορυλαίου, ἐτέλεσε τὸ τεσσαρακονθήμερον μνημόσυνον τοῦ αἰοδήμου Ἐπισκόπου Μαδαγασκάρης κυροῦ Νεκταρίου καὶ ὠμίλησεν καταλλήλως διὰ τὸν ἐκλειπόντα. Μετὰ τὴν Θείαν Λειτουργίαν, οἱ Θεοφιλέστατοι καὶ ὁ ἱερός κλήρος, παρεκάθησαν εἰς γεῦμα μεθ' ὅλου τοῦ ἐκκλησιάσματος, τὸ ὁποῖον παρέθεσεν ἡ Φιλοπτώχος τῆς Ἱεράς Μονῆς εἰς τὸ χῶλλ τῆς Βασιλειάδος παραπλεύρως τοῦ Ἱ. Ναοῦ εἰς μνήμην τοῦ Μακαριστοῦ Ἐπισκόπου Νεκταρίου.

Τὸ ἀπόγευμα ἐπέστρεψεν εἰς Μελβούρνην (16-10-04).

– Ἐλειτούργησεν καὶ ἐκήρυξεν ἐπὶ τῇ ἑορτῇ καὶ πανηγύρει τῆς Ἁγίας Σκέπης, κατὰ τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον, τῆς ὁμωνύμου Ρωσσοφάνου Ἑνορίας μας εἰς South Yarra καὶ τὴν μεσημβρίαν παρεκάθησεν μεθ' ὅλου τοῦ ἐκκλησιάσματος εἰς γεῦμα (17-10-04).

– Παρηκολούθησεν τὴν ὁμίλιαν τὴν δοθεῖσαν ὑπὸ τοῦ π. Κων. Ἀποστολέλλη εἰς τὴν νεολαίαν εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν τοῦ Ἀγίου Εὐσταθίου με θέμα: «*Στοιχεῖα Ἀγωγῆς γιὰ τὴν Τάξη καὶ τὴ Λατρεία τῆς Ἐκκλησίας*» (18-10-04).

– Ἐχοροστάτησεν καὶ ἐκήρυξε κατὰ τὸν Ἑσπερινόν τῆς μνήμης τοῦ Ἀγίου Γερασίμου εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν τοῦ Ἀγίου Νεκταρίου ἐν συνεχείᾳ δὲ παρεκάθησεν εἰς τὸ παρατεθὲν ὑπὸ τῆς Φιλοπτώχου δείπνον (19-10-04).

– Ἐλειτούργησεν καὶ ἐκήρυξε κατὰ τὴν τέλεισιν τῆς Θείας Λειτουργίας τοῦ Ἀγίου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου ἐπὶ τῇ μνήμῃ αὐτοῦ, εἰς τὸν Ἱερόν Ναὸν τοῦ Ἀγίου Εὐσταθίου South Melbourne (23-10-04).

– Ἐλειτούργησεν καὶ ἐκήρυξεν εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν τοῦ Ἀγίου Νεκταρίου Fawkner καὶ τὴν μεσημβρίαν παρεκάθησεν εἰς γεῦμα εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ π. Σπυριδῶνος (24-10-04).

– Τὸ πρωὶ ἐδέχθη τὸν Δήμαρχον Ἐλευθερίων-Κορδελιῶ

Ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Δέρβης Ἰεζεκιήλ μετὰ τὸν Δήμαρχον Ἐλευθερίων-Κορδελιῶ Θεσσαλονίκης κ. Εὐστάθιον Λαφαζανίδην, τοὺς Δημοτικούς Συμβούλους τῆς Δημαρχίας Θεσσαλονίκης κ.κ. Θεόδωρον Ἀκριτίδην, Δημήτριον Μαργαρίτην καὶ Νικόλαον Τσαρούχαν, μετὰ τῆς συζύγου του καὶ τὸν Γενικὸ Πρόξενον τῆς Ἑλλάδος στὴν Μελβούρνη κ. Ἐλευθέριον Κουβαριτάκην στὴν εἴσοδο τῆς Ἱεράς Ἀρχιεπισκοπῆς (25-10-04).

Θεσσαλονίκης κ. Ευστάθιον Λαφαζανίδην καί τρεις συμβούλους τῆς Δημαρχίας Θεσσαλονίκης, τούς κ.κ. Θεόδωρον Ἀκριτίδην, Δημήτριον Μαργαρίτην καί Νικόλαον Τσαρούχαν μετά τῆς συζύγου αὐτοῦ, συνοδευόμενος ἀπό τόν Γενικόν Πρόξενον τῆς Ἑλλάδος εἰς Μελβούρνην κ. Ἐλευθέριον Κουβαριτάκην καί τόν κ. Παῦλον Μαυρουδῆν, Πρόεδρον τῶν ἐνταῦθα Θεσσαλονικέων.

–Ἐχοροστάτησε καί ἐκήρυξε κατά τόν πανηγυρικόν Ἑσπερινόν εἰς τόν Ἱ. Ναόν τοῦ Ἁγίου Δημητρίου Ascot Vale καί ἐν συνεχείᾳ παρεκάθησεν εἰς δείπνον τῆς Φιλοπτώχου εἰς τόν Ἑνοριακόν Κέντρον αὐτοῦ (25-10-04).

–Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξε εἰς τόν πανηγυρίζοντα Ἱ. Ναόν τοῦ Ἁγίου Δημητρίου Ascot Vale. Εἰς τήν Θεϊάν Λειτουργίαν παρέστησαν καί οἱ προαναφερθέντες τρεῖς σύμβουλοι τῆς Δημαρχίας Θεσσαλονίκης μετά τοῦ Γενικοῦ Προξένου, οἱ ὅποιοι παρεκάθησαν μετά τοῦ Θεοφιλεστάτου εἰς τό γεῦμα πού ἐπακολούθησε εἰς τόν Ἑνοριακόν Κέντρον.

–Συνοδευόμενος ἀπό τόν κ. Κωνσταντῖνον Κόντη, παρέστη εἰς τήν χοροεσπερίδα τῶν τελειοφοίτων τοῦ Κολλεγίου τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου εἰς τό Melrose Reception, Tullamarine (26-10-04).

–Μετέβη εἰς τόν Ἱερόν Ναόν τῶν Ταξιαρχῶν Mentone καί παρέστη συνεδριάσεως τῶν μελῶν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, τῶν Κηδεμόνων, τῶν μελῶν τῆς Φιλοπτώχου καί τοῦ ἱερέως, εἰς τήν ὁποίαν συνεζητήθη τό θέμα τῆς ἐπεκτάσεως καί ἀνακαινήσεως τοῦ Ἱεροῦ αὐτῶν Ναοῦ (27-10-04).

–Συνοδευόμενος ἀπό τούς ἱερεῖς Χρήστον Δημολιάνην,

Κωνσταντῖνον Ἀποστολέλλην καί Ἐμμανουήλ Λυκοπάντην, παρέστη, ἐκπροσωπῶν τόν Σεβασμιώτατον Ἀρχιεπίσκοπόν μας, εἰς τήν ὑποδοχὴν καί Δοξολογίαν τοῦ Σέρβου Πατριάρχου Μακαριωτάτου κ. Παύλου καί τῆς συνοδείας αὐτοῦ εἰς τόν Σερβικόν Ἱ. Ναόν τῆς Ἁγίας Τριάδος Brunswick καί ἐν συνεχείᾳ παρεκάθησεν μετ' αὐτοῦ εἰς πρόγευμα εἰς τήν αἴθουσα παραπλεύρως τοῦ Ἱ. Ναοῦ.

–Ἐδέχθη τούς διδασκάλους τοῦ Κολλεγίου τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου, Στέλιον Τσιόλαν, Χρήστον Κωνσταντινίδην, Ἀνδρούλαν Παπακωνσταντῖνου καί Ἀγαθὴν Ἀναμούρλη καί συνεζήτησε μετ' αὐτῶν τήν συμμετοχὴν τοῦ Κολλεγίου εἰς τήν ἐκδήλωσιν τῶν Καλάντων (29-10-04).

–Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τόν Ἱ. Ναόν τῶν Ἁγίων Κυρίλλου καί Μεθοδίου Preston καί ἐτέλεσε τήν Δοξολογίαν ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τῶν Δημητρίων παρουσίᾳ τοῦ Γενικοῦ Προξένου κ. Ἐλευθ. Κουβαριτάκη, τῶν Δημαρχιακῶν Συμβούλων Θεσσαλονίκης κ. Θεοδώρον Ἀκριτίδη καί κ. Δημητρίου Μαργαρίτη, τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς Παμμακεδονικῆς καί πλήθους πιστῶν.

–Μετά τό πέρασ τῆς Θεϊας Λειτουργίας, συνοδευόμενος ὑπό τοῦ κ. Γενικοῦ καί τοῦ π. Μεθοδίου, μετέβη εἰς τήν Ἱεράν Μονήν τοῦ ΑΞΙΟΝ ΕΣΤΙ καί παρέστη εἰς τό πανηγύρι τό ὁποῖον ὠργάνωσε τό Ἐκκλησιαστικόν Συμβούλιον εἰς τούς κήπους τῆς Μονῆς.

–Ἐχοροστάτησε καί ἐκήρυξε κατά τόν πανηγυρικόν Ἑσπερινόν εἰς τόν Ἱ. Ναόν τῶν Ἁγίων Ἀναργύρων Oakleigh (31-10-04).

Στιγμιότυπον τῆς πανηγυρικῆς θεϊας Λειτουργίας εἰς τόν Ἱ. Ναόν Ἁγίου Δημητρίου Ascot Vale (26-10-04).

Οἱ ἐπίσημοι ἐξῶθεν τοῦ Ἱ. Ναοῦ τῶν Ἁγίων Κυρίλλου καί Μεθοδίου μετά τήν Δοξολογίαν ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τῶν «Δημητρίων» (31-10-04).

Γ' & Ε' ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΙΚΗ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ

Κίνησις τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Δορυλαίου κ. Νικάνδρου

Κατά τόν μῆνα Ὀκτώβριον ὁ Θεοφιλέστατος:

–Ἀνεχώρησε διά ποιμαντικὴν ἐπίσκεψιν εἰς Πέρθην (1-10-04).

–Εἰς τόν Ἱ. Ναόν Ἁγίου Νεκταρίου Dianella, ἐτέλεσε τό Μυστήριον τοῦ Βαπτίσματος τοῦ Μιχαήλ Ντέλκου, ἀναδόχου παραστάτος τοῦ θείου τοῦ νεοφωτίστου, θεολόγου κ. Παναγιώτου Καραλή (2-10-04).

–Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τόν Ἱερόν Ναόν Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου Πέρθης.

–Ἐπεσκέφθη εἰς τήν οἰκίαν του τόν Αἶδес. Οἰκονόμον π. Στυλιανόν Βακράν.

–Εἰς τόν Ἱ. Ναόν Ἁγίων Κων/νου καί Ἐλένης Πέρθης, ἐτέλεσε τό Μυστήριον τοῦ Γάμου τῆς δεσποινίδος Λικατερίνης, θυγατρὸς τοῦ Αἶδес. Πρεσβ. π. Ἐμμανουήλ Σταματίου, μετά τοῦ κ. Γεωρ. Ἀθανασίου, μετά τό πέρασ τοῦ ὁποῖου εὐλόγησε τό παρατεθέν γαμήλιον δείπνον, μεταφέρων τὰς εὐχὰς καί εὐλογίας τοῦ Σεβασμιωτάτου (3-10-04).

–Ἀνεχώρησεν ἐκ Πέρθης, ἐπιστρέφων εἰς Ἀδελαΐδα (4-10-04).

–Προήδρευσε συνεδριάσεως τῆς Κεντρικῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος (5-10-04).

–Εἰς τήν Ἱ. Μονήν Ἁγίου Νεκταρίου Croydon Park, ἐτέλεσε τήν Ἐξόδιον Ἀκολουθίαν τοῦ ἀειμνήστου Στυλιανοῦ Κοντολέοντος, ἐκ τῶν πρωτεργατῶν τῆς ἰδρύσεως τῆς Ἱ. Μονῆς καί ἐπὶ πολλὰ ἔτη μέλους τοῦ Ἱγουμενοσυμβουλίου (8-10-04).

–Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τόν Ἱερόν Ναόν Ἁγίου Σπυριδῶνος Unley.

–Ἐτέλεσε τό Μυστήριον τοῦ Γάμου τῆς δίδος Εὐγενίας Μάλλιου μετά τοῦ κ. Γεωργίου Τσοῦρτου, εἰς τόν Ἱερόν Ναόν Ἁγίου Γεωργίου Thebarton.

–Παρηκολούθησε τήν διοργανουμένην ὑπό τῆς Ἑνορίας Ἁγίων Ραφαήλ, Νικολάου καί Εἰρήνης Athelstone 3ῆ Διεννοριακὴν Ποδοσφαιρικὴν Συνάντησιν καί μετέφερεν εἰς τούς νέους καί νέας τὰς εὐχὰς καί εὐλογίας τοῦ Σεβασμιω-

τάτου (10-10-04).

– Προήδρευσε συνεδρίασεως τῆς Ἐπιτροπῆς Ἐξωτερικῆς Ἱεραποστολῆς (11-10-04).

– Ἐδέχθη εἰς ἐπίσκεψιν τόν Αἰδεσ. Πρωτ. π. Μιλτιάδην Χρυσουγιάν, ἐκ Σύδνεϋ, συνοδευόμενον ὑπὸ τοῦ φιλοξενούντος αὐτὸν Πανασ. Ἀρχιμανδρίτου π. Κυριακοῦ Ψάλιου (13-10-04).

– Ὑπεδέχθη εἰς τὸ ἀεροδρόμιον τὸν Θεοφιλέστατον Ἐπίσκοπον Δέρβης κ. Ἰεζεκιήλ, ἀφιχθέντα ἐκ Μελβούρνης διὰ τὸ Μνημόσυνον τοῦ ἀειμνήστου Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Μαδαγασκάρης κυροῦ Νεκταρίου (15-10-04).

– Παρουσία πλήθους πιστῶν, ἐτέλεσε, μετὰ τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Δέρβης κ. Ἰεζεκιήλ, Ἀρχιερατικόν Συλλειτουργῶν καὶ 40ήμερον Μνημόσυνον διὰ τὸν μεταστάντα Θεοφιλέστατον Ἐπίσκοπον Μαδαγασκάρης κυρὸν Νεκτᾶριον, ἐκλεκτὸν τέκνον τῆς Ἀδελαΐδος, ἡ ἀπώλεια τοῦ ὁποίου ἐράγησε τὰς καρδίας πολλῶν πιστῶν ἀνά τὴν Οἰκουμένην. Περί τοῦ μεταστάντος καὶ τοῦ πλουσιωτάτου θεοφιλοῦς τοῦ ἔργου ὠμίλησε συγκινητικῶς ὁ Θεοφιλέστατος Δέρβης, ὁ ὁποῖος καὶ τὸν εἶχε χειροτονήσει εἰς Πρεσβύτερον.

– Προέπεμψεν εἰς τὸ ἀεροδρόμιον Ἀδελαΐδος τὸν ἐπιστρέφοντα εἰς Μελβούρνην Θεοφιλέστατον Ἐπίσκοπον Δέρβης κ. Ἰεζεκιήλ (16-10-04).

– Ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξεν εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἁγίου Γεωργίου Thebarton, ἐτέλεσεν Ἐπιμνημόσυνον δέησιν ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ 100 χρόνων ἀπὸ τοῦ ἠρωϊκοῦ θανάτου τοῦ Παύλου Μελά καὶ ἀπηύθυνεν ἐπίκαιρον μήνυμα.

– Παρηκολούθησε διάλεξιν διὰ τὴν ζωὴν καὶ τὸ ἔργον τοῦ Παύλου Μελά, δοθεῖσαν ὑπὸ τοῦ φιλολόγου καθηγητοῦ Γεωργίου Φραντζῆ εἰς τὸ Μακεδονικὸν Κέντρον (17-10-04).

– Ἐδέχθη εἰς ἐπίσκεψιν τὸν ἐκ Μελβούρνης συνταξιούχον Κληρικὸν Αἰδεσ. π. Νικόλαον Παπαϊωάννου.

– Παρέστη εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Δικαιοσύνης καὶ Πολυπολιτιστικῶν Ὑποθέσεων Ἐντιμ. κ. Michael Atkinson, ἐκπροσωποῦντος τὸν Πρωθυπουργὸν Ν. Αὐστραλίας Ἐξοχ. κ. Mike Rann, δοθεῖσαν δεξίωσιν ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τῶν ὑπὸ τῆς Παμμακεδονικῆς Ἐνώσεως Ν. Αὐστραλίας διοργανουμένων «Δημητρίων 2004» (19-10-04).

– Ἐχοροστάτησε καὶ ἐκήρυξε, κατὰ τὴν Θεϊαν Λειτουργίαν ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ Ἁγίου Γερασίμου, εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἁγίου Παντελεήμονος Glenleg.

– Προήδρευσε συνεδρίασεως τῆς Διακοινοτικῆς Ἐπιτροπῆς (20-10-04).

– Εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἁγίου Γεωργίου Thebarton, ἐτέλεσε τὴν Ἀκολουθίαν τῆς Παρακλήσεως διὰ τοὺς μαθητὰς καὶ μαθητρίας τοῦ Κολλεγίου «Ἅγιος Γεώργιος» (22-10-04).

Ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξεν εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἁγίου Παντελεήμονος Glenleg.

– Μετὰ τοῦ Γεν. Προξένου τῆς Ἑλλάδος ἐν Ν. Αὐστραλία, κ. Ἐμμ. Παπαδογιωργάκη, τοῦ Προέδρου τῆς Ἐπιτροπῆς Πολυπολιτιστικῶν Ὑποθέσεων καὶ Ἐθνικότητων, Ἀρχοντος Ἐκδικίου τοῦ Οἴκουμ. Πατριαρχείου κ. Ἰωάν. Κισσόγλου, τῶν Αἰδεσ. Ἐφημερίων, Προέδρων καὶ Μελῶν τῶν Δ. Συμβουλίων Ἐνοριῶν-Κοινοτήτων καὶ ἄλλων πιστῶν, ὑπεδέχθη εἰς τὸ ἀεροδρόμιον Ἀδελαΐδος τὸν Σεβασμιώτατον (24-10-04).

– Παρέστη εἰς τὴν συγκληθεῖσαν ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἱερατικῆν Σύναξιν ἐν τοῖς Γραφείοις τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς.

– Συνάδευσε τὸν Σεβασμιώτατον κατὰ τὴν ἐπίσκεψίν του εἰς τὸ Ἑλληνορθόδοξον Κολλεγίον «Ἅγιος Γεώργιος» τῆς Ἐνορίας-Κοινοτήτος Ἁγίου Γεωργίου Thebarton, καθ' ἣν ὁ Σεβασμιώτατος ὠμίλησεν εἰς τοὺς μαθητὰς καὶ μαθητρίας αὐτοῦ μέ λόγους πατρικούς καὶ παραινετικούς εἰς μελέτην καὶ πρόοδον ἐν Χριστῷ.

– Συμπροσευχήθη κατὰ τὸν Πανηγυρικὸν Ἑσπερινὸν εἰς τὸν ἑορτάζοντα Ἱ. Ναὸν Ἁγίου Δημητρίου Salisbury, χοροστατούντος τοῦ Σεβασμιωτάτου, ὁ ὁποῖος ἐχειροθέτησεν εἰς Ἀναγνώστην τὸν συνεργάτην τοῦ ἀειμνήστου Θεοφιλεστάτου

Μαδαγασκάρης κυροῦ Νεκταρίου, κ. Σωτήριον Ἀρχαρίδην (25-10-04).

– Συλλειτουργῆσε μετὰ τοῦ Σεβασμιωτάτου, ὅστις προεξήρχε κατὰ τὴν Θεϊαν Λειτουργίαν εἰς τὸν πανηγυρίζοντα ὡς ἄνω Ἱ. Ναὸν καὶ ὁ ὁποῖος ἐχειροτόνησεν εἰς Διάκονον τὸν Μοναχὸν π. Εὐστράτιον, εἰς τὸν ὁποῖον ἔδωσε τὸ ὄνομα Εὐάγριος καὶ εἰς τὸν ὁποῖον ἀπηύθυνε λόγους πατρικῆς ἀγάπης καὶ παραινέσεων διὰ τὴν ὑπ' αὐτοῦ θεοφιλή διακονίαν τοῦ Κυρίου. Ἐπίσης, ὁ Σεβασμιώτατος ἀπένειμεν τὸν Σταυρὸν τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς εἰς τὸν Ἐντιμ. κ. Στέργιον Μίτκαν, Πρόεδρον τῆς πανηγυριζούσης Ἐνορίας ἀπὸ τοῦ ἔτους 1985 καὶ τῆς Διακοινοτικῆς Ἐπιτροπῆς τῆς Γ' Ἀρχιεπισκοπικῆς Περιφέρειας ἀπὸ τοῦ ἔτους 2002, διὰ τὰς πλείστας προσφερθείσας καὶ προσφερομένας ὑπ' αὐτοῦ ὑπηρεσίας εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τὸσον ἀπὸ τὰς ἀνωτέρω θέσεις ὅσον καὶ ἀπὸ ἄλλας ἐπάλλεξαις Αὐτῆς. Μετὰ τὸ πέρασ τῆς Θείας Λειτουργίας, παρεκάθησε μετὰ τοῦ Σεβασμιωτάτου εἰς τὴν ὑπ' Αὐτοῦ εὐλογηθεῖσαν ἐόρτιον τράπεζαν.

– Παρέστη εἰς συγκληθεῖσαν ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Σεβασμιωτάτου, εἰς τὴν αἴθουσαν ἐκδηλώσεων τῆς Ἐνορίας-Κοινοτήτος Προφήτου Ἡλίου Norwood, Κληρικολαϊκῆν Σύναξιν τῆς πόλεως Ἀδελαΐδος, συγκειμένην ἐκ τῶν Αἰδεσ. Ἐφημερίων, τῶν Δ. Συμβουλίων, τῶν Φιλοπτώχων Ἀδελφοτήτων, τῶν Ἱεροψαλτῶν, τῶν Νεωκόρων καὶ λοιπῶν ἐργατῶν τῆς Ἐκκλησίας, καθ' ἣν ὁ Σεβασμιώτατος ἀπηύθυνεν παραινετικούς λόγους ἀγάπης καὶ πατρικῆς καθοδηγήσεως (26-10-04).

– Συνάδευσε τὸν Σεβασμιώτατον κατὰ τὴν ἐπίσκεψίν του εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ζεύγους Στέργιου καὶ Παναγούλας Κελλῆ, γονέων τοῦ ἀειμνήστου Θεοφιλεστάτου Μαδαγασκάρης κυροῦ Νεκταρίου, εἰς τοὺς ὁποῖους ὁ Σεβασμιώτατος ἀπηύθυνε λόγους ἀγάπης παρηγορητικούς.

– Προέπεμψε τὸν Σεβασμιώτατον εἰς τὸ ἀεροδρόμιον Ἀδελαΐδος, ἐπιστρέφοντα εἰς Σύνδεϋ (27-10-04).

– Ἐχοροστάτησε καὶ ἐκήρυξεν εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἁγίου Παντελεήμονος Glenleg καὶ ἐτέλεσε Δοξολογίαν, παρουσία τοῦ Γενικοῦ Προξένου τῆς Ἑλλάδος ἐν Ν. Αὐστραλία, Ἐντιμ. κ. Ἐμμ. Παπαδογιωργάκη, ἐπὶ τῇ ἐθνικῇ ἐορτῇ τῆς 28ης Ὀκτωβρίου, ὁμιλήσας ἐπικαίρως. Μετὰ ταῦτα, εὐλόγησε τὴν ὑπὸ τοῦ Ἐνοριακοῦ Συμβουλίου καὶ τῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος παρατεθεισῶν ἐπὶ τούτῳ δεξίωσιν.

– Προήδρευσε συνεδρίασεως τῆς Κεντρικῆς Νεολαίας, καθ' ἣν ὠμίλησεν διὰ τὸ θέμα τῆς ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ Κανονικῆς τάξεως καὶ ἐπαρουσίασε τὸν ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου νεοχειροτονηθέντα Διάκονον, Ὁσιολ. π. Εὐάγριον, ὅστις ὠμίλησεν εἰς τὴν Ἀγγλικὴν περὶ τῆς τεραστίας ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ εὐθύνης τοῦ προκαλοῦντος τὸν σκανδαλισμὸν τῆς συνειδήσεως τῶν πιστῶν (28-10-04).

– Ἐδέχθη διαδοχικῶς εἰς ἐπίσκεψιν τὸν Ὁσιολ. Ἱερομόναχον π. Σιλουανὸν Φωτεινέαν, ἐκ Βρισβάνης, καὶ τὴν Ἐπίτ. κ. Φιλίτσαν Λεονάρδου, ἐκ Μελβούρνης (29-10-04).

Ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξεν εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν Ἁγίου Δημητρίου Salisbury καὶ ἐχειροθέτησεν εἰς Ἀναγνώστην τὸν Πρωτοψάλτην τοῦ Ἱ. Ναοῦ κ. Νικόλαον Ζησόπουλον (31-10-04).

« ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ »

242 Cleveland Street, Redfern, 2016

Ἐπίσημο ὄργανο τῆς Ἱεράς Ἀρχιεπισκοπῆς Αὐστραλίας
Ἐκδίδεται ἀπὸ Συντακτικὴ Ἐπιτροπὴ

Υπ. ἐκδόσεως: Ἐπίσκοπος Ἀπολλωνιάδος κ. Σεραφεῖμ
Σελιδοποίησις: Οἰκονόμος π. Ἄγγελος Ἀλιφιερᾶκης

www.voiceoforthodoxy.com

Ἐκτύπωση: Halkeas Printing Pty Ltd Tel.: 9698 8511